

Серця, віддані Україні

Після 392 днів полону воїн Ігор Жуковський зняв свій портрет зі стенду зниклих безвісти

Цьогоріч у липні виповниться рік, як сім'я Жуковських із села Сільце Горохівської громади плакала від щастя, дочекавшись із російського полону свого найріднішого Героя. Воїн 122-ої бригади територіальної оборони 47-річний Ігор Жуковський потрапив у вороже пекло з села Нетайлове на Покровському напрямку. Був у ньому 392 дні...

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Час віддає й цю сім'ю від пережитого жаху, проте дружина Ігоря Миколайовича Ірина, його доньки Марічка та Ангеліна не перестають жити болем і надіями людей, на місці яких вони були, ніби вчора.

Війна повинна боліти всім, а не лише сім'ям військових.

Війна повинна боліти всім, а не лише сім'ям військових. Пройти повз жінок та дітей із портретами зниклих безвісти та полонених захисників і не зупинитися, не послухати їх здатна тільки байдужа людина, – міркує 22-річна Марічка Жуковська і не пропускає в Горохові та довколишніх містах жодної акції надії.

Тепер батьків портрет із банера зниклих безвісти та полонених Героїв – на чільному місці в кімнаті доньки – Марічки.

Розповідь про патріотичну родину – на с. 6

Побачення з Волинню

На архівному фото, датованому серпневою порою, Андрій із дружиною – в одній із теплиць: на розкішних, височенних досягає перець.

Свою першу теплицю поставив... у 9-му класі!

Сьогодні село Будки, що на Маневиччині, відоме тим, що тут розвивається тепличний бізнес. А започаткував його, по суті, місцевий мешканець Андрій Мартинюк, ще тоді, як був... п'ятнадцятилітнім школярем. Тож у свої тридцять років Андрій може похвалитися неабияким досвідом, адже половину свого життя він займається вирощуванням овочів

Катерина ЗУБЧУК

Тепер у нього – не одна тепличка на сотці землі, а три (менші дві – по вісім соток, більша – дванадцять). І зі своїми огірками, перцем він уже не стоїть на ринку, бо, як сказав, на хорошу продукцію завжди є клієнти: до нього не лише з Луцька, Ковеля приїжджають оптовики, а й із Києва.

На хорошу продукцію завжди є клієнти: до нього не лише з Луцька, Ковеля приїжджають оптовики, а й із Києва

Читайте про господаря – на с. 8

Герої нашого часу

«Я не хочу служити! Я хочу воювати!»

На війні загинув легендарний боєць
із Кортелісів Валерій Михалевич

22 лютого Кортеліси оповилися смутком – в останню земну дорогу провели не просто воїна, а людину-легенду, односельчанина, який свої свідомі роки молодості присвятив справі захисту України і загинув під час виконання бойового завдання

Марія ЛЯХ,
газета «Ратнівщина»

Цей хлопець – Валерій Михалевич на псевдо «Емо», сержант, командир гармати групи спеціальних

Валерій Михалевич воював з 2014 року.

призначення окремого загону безпілотних

систем «Крила Омеги», якому посмертно присвоїли офіцерське звання молодшого лейтенанта. А ще Валерій – син директора Кортеліського історичного музею і позаштатного кореспондента газети «Волинь» Миколи Андронівича Михалевича.

Історія Захисника – на с. 3 і с. 10

Волинину Валерію Михалевичу посмертно присвоїли офіцерське звання молодшого лейтенанта

■ **Пульс тижня**

Спалюючи суху траву, ледь не згорів сам

Покара з Небес прийшла миттєво

Ліна ВОГОНЬ

Волинь палає і без путінських ракет і дронів – повсюди підпалюють суху траву. Кожної доби надходять сигнали про загорання – причому вітер перекидає вогонь під людські оселі. Так, у селах Новокотів Луцького району і Нові Підцаревичі Камінь-Каширського району пожежа з очерету та чагарників підійшла упритул до житлових будинків.

І в селі Дольськ Ковельського району вона ледь не стала трагедією для людей: вогонь із сухої трави перекинувся на житловий будинок. У результаті пошкоджена покрівля, частково обгоріла стіна. За фактом цієї події громадянина 1977 р.н. притягнуто до адмінвідповідальності згідно ст. 175 КУпАП.

Тим часом увечері 14 березня до одного з медзакладів обласного центру був госпіталізований мешканець села Квасів Горохівської громади (1969 р.н.). З термічними опіками обличчя II-III ступеню, обох рук, грудної клітки та живота постраждалого доправили до реанімації. За попередніми даними, чоловік травмувався, спалюючи суху траву. ■

П'яна жінка влаштувала криваву різанину біля будинку

За процесуального керівництва прокурорів Нововолинського відділу Володимирської окружної прокуратури 35-річній жительці міста Нововолинськ повідомлено про підозру в заподіянні 29-літній знайомій тяжких тілесних ушкоджень (ч. 1 ст. 121 КК України)

Наталка НЕКОЗ

Як повідомляє Відділ інформаційної політики обласної прокуратури, удень 14 березня 2026 року нетвереза волинянка під час конфлікту біля житлового будинку в Нововолинську не менше п'яти разів ударила потерпілу ножем.

Лише завдяки вчасно наданій медичній допомозі жінка вижила.

Суд обрав неодноразово судимій за вчинення насильницьких злочинів підозрюваній запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. ■

У Маневицькому районному суді Волинської області винесли вирок адміністратору популярної Viber-спільноти, який протягом майже року інформував тисячі підписників про місця проведення мобілізаційних заходів. Чоловікові призначили п'ять років позбавлення волі, однак звільнили від відбування покарання з іспитовим строком два роки.

«Зеленський – остання людина, від якої нам потрібна допомога», – заявив Дональд Трамп, наголосивши, що США не потрібна допомога України в боротьбі з іранськими дронами. Більше того, глава Білого дому знову підспівав росії: «Я здивований, що Зеленський не хоче укласти угоду. Скажіть Зеленському, щоб він пішов на угоду, тому що путін хоче на неї піти».

❗

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНОК)
- ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
- ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
- ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
- ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
- ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
- ✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
- ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

■ **Знай наших!**

Уродженець села з Любомльщини – лауреат Шевченківської премії-2026!

Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка 9 березня оголосив переможців 2026 року

Олесь ВЕРНИГОРА

Національна премія України імені Тараса Шевченка (Шевченківська премія) – найвища державна нагорода України у галузі культури, заснована у 1961 році. Першими лауреатами Шевченківської премії у 1962 році були троє митців – Олесь Гончар, Павло Тичина та Платон Майборода.

- ПЕРЕМОЖЦІ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ-2026:

Проза

Юрій Щербак, книга «Мертва пам'ять. Голоси і крики».

Павло Белянський, роман «Битись не можна відступити».

Поезія

не присудили.

Літературознавство і мистецтвознавство

- Олеся Авраменко, книги «Білокур», «Приходько», «Тісто».

Сергій Тримбач, книга «Іван Миколайчук. Містерії долі».

Публіцистика і журналістика

Олег Криштопа, роман «Радіо «Афродіта»».

Кіномистецтво

Павло Остріков, фільм «Ти – космос».

Театральне мистецтво

- Оксана Дмитрієва, вистави «Вертеп», «Жираф Монс» Харківського державного академічного театру ляльок ім. В. Афанасьєва; вистава «Буря» Національного академічного українського драматичного театру імені Марії Заньковецької; вистава «Медея» Івано-Франківського національного академічного театру імені Івана Франка.

Творче кураторство культурно-мистецьких проєктів

Тетяна Гаук, Олена Грозовська, Михайло Кулівник, Катерина Лісова, Дар'я Подольцева, виставковий проєкт «Алла Горська. Борівітер».

Валерій Сахарук, культурно-мистець-

Мистецтвознавець Валерій Сахарук вдалося перетворити колишній музей Леніна («Український дім»), який раніше художники оминали, на потужну галерею сучасного українського мистецтва.

Шевченківська премія – Валерію Сахаруку!

- кий проєкт «30x30. Сучасне українське мистецтво».

Дизайн

не присудили.

Декоративно-прикладне мистецтво

Ігор Мацієвський, мистецький проєкт «Народжені у вогні».

Фотомистецтво

Олена Гром, фотопроєкт «Вкрадена весна».

Візуальні мистецтва

Назар Білик, «Меморіал українським розвідникам», серії скульптур «Збурений простір» та «Сплав».

Концертно-виконавське мистецтво

Юлія Ткач, медіа-проєкт «За крок до Перемоги»; мистецькі цикли «Постаті», «Зустріч епох»; концертні програми та фондові записи 2020–2025 років.

Музичне мистецтво

Олексій Скрипник, хоролий концерт «Катарсис» для мішаного хору а сарпелла на канонічні тексти; симфонія № 3 «Галина» для скрипки й симфонічного оркестру.

Волиняни мають пишатися, що в цьому

списку є наш земляк – мистецтвознавець Валерій Сахарук.

НАША ДОВІДКА:

Валерій Сергійович Сахарук (народився 24.01.1960) – український мистецтвознавець, куратор виставок і мистецьких проєктів, автор каталогів, альбомів та монографічних досліджень, присвячених українському мистецтву XX–XXI століть.

Народився в селі Вишнів на Любомльщині (нині Ковельський район), зараз проживає в Києві. Закінчив Київський художній інститут. Навчався у Платона Білецького, Ганни Заварової, Вадима Клеваєва, Леоніда Владича. Живе і працює в Києві.

Керівник та куратор галереї «Аліпій» (1993–1995, 2001–

2003), координатор мистецьких програм Міжнародної агенції «Україна-Арт» (1999–2002), керівник арт-проєктів Палацу мистецтв «Український дім» (2004–2005), науковий співробітник лабораторії культурних стратегій, ініціатив та технологій ІПСМ АМУ (з 2006).

До речі, мама Валерія Сахарука – 92-літня Ніна Іванівна Сахарук – дуже шанована у Вишневій людина. З 1972 по 1992 рік вона була директоркою місцевої школи, де і навчався майбутній Шевченківський лауреат.

Про це редакції газети «Волинь» розповів голова Рівненської сільської ради Ковельського району Юрій Фініковський, який із гордістю зазначив, що Любомльщина дала Україні вже трьох лау-

реатів Шевченківської премії:

- ♦ уродженку Любомля акторку Наталію Михайлівну Ужвій (1898–1986). Лауреатка Державної премії Української РСР ім. Т. Г. Шевченка 1984-го року – за театральну роботу.
- ♦ архітектора із селища Головне Івана Євтуховича Оксентюка (1930 р.н.). Відзначено Шевченківською премією 1986 року разом з А.М. Шуляром, В.С. Марченком, В.П. Саратовським (архітекторами), Й.С. Парубочим (агрономом-озеленувачем), В.М. Карплюком (будівельником) за архітектуру села Вузлового Радехівського району Львівської області.
- ♦ мистецтвознавця із села Вишнів Валерія Сергійовича Сахарука (1960 р.н.). Відзначено Шевченківською премією 2026 року за культурно-мистецький проєкт «30x30. Сучасне українське мистецтво».

СЕРЕД ВІДОМИХ ВОЛИНЯН ШЕВЧЕНКІВСЬКУ ПРЕМІЮ ТАКОЖ ОТРИМУВАЛИ:

- ♦ співак Василь Іванович ЗІНКЕВИЧ (1945 р.н.) – у 1994 році – за концертні програми останніх років
- ♦ поет Василь Дмитрович СЛАПЧУК (1961 р.н.) – у 2004-му – за книги «Навпроти течії трави» і «Сучок на костурі подорожнього».
- ♦ актор Петро Фадійович ПАНЧУК (1957 р. н.) – 2015-го – за втілення образу Тараса Шевченка на вітчизняній театральній сцені...
- ♦ поетеса і публіцистка Оксана Стефанівна ЗАБУЖКО (1960 р.н.) – у 2019-му – за книгу «І знов я влізаю в танк...».
- ♦ кінорежисер Олесь Геннадійович САНИН (1972 р.н.) – у 2025-му – за повнометражний ігровий фільм «Довбуш».
- ♦ кінооператор Сергій Євгенович МИХАЛЬЧУК (1972 р.н.) – у 2025-му – за повнометражний ігровий фільм «Довбуш».

Щиро радіємо за перемоги наших земляків! ■

Колектив редакції газети «Волинь» висловлює щире співчуття нашому колезі Миколі Васильовичу Денисюку з приводу тяжкої і непоправної втрати – смерті дружини

Галини Дмитрівни ДЕНИСЮК.

Прийміть наші найглибші співчуття у цей скорботний час. Важко знайти слова, які могли б полегшити біль такої втрати, але ми щиро розділяємо Ваше горе і сумуємо разом із Вами.

Нехай світлі спогади про Вашу дружину, її доброта, тепло і любов назавжди залишаться у Вашому серці та серцях усіх, хто її знав.

Нехай підтримка дітей, рідних, друзів і колег допоможе Вам знайти сили пережити цю важку втрату.

Ми поруч із Вами у цей непростий час і поділяємо Ваш біль.

Світла і вічна пам'ять Галині Дмитрівні!

Герої нашого часу

Фото з архіву родини МИХАЛЕВИЧІВ.

«Тату, якщо ми зараз не зупинимо Януковича, то виборів в Україні більше не буде...»

Підрозділ, в якому на добровільних засадах служив Валерій, приєднався до 79-ї десантно-штурмової бригади.

«Я не хочу служити! Я хочу воювати!»

Продовження.
Початок – на с. 1

Марія ЛЯХ, газета
«Ратнівщина»

ВИРІШИВ ІТИ
БАТЬКОВОЮ
ДОРОГОЮ – І
ВСТУПИВ НА
ІСТОРИЧНИЙ

Валерій був найстаршим у сім'ї Миколи Андроновича та Лариси Святославівни Михалевичів із Кортеліс. Батько родини на той час працював старшим науковим співробітником Кортеліського історичного музею (зараз – директор), мама – вчителем початкових класів у місцевій школі.

Валера народився 15 липня 1989 року. Через рік і дев'ять місяців родина поповнилася донечкою Олесею. Тож годувалися хлопчик і дівчинка, як двійнята. Разом гралися. Сварилися, мирилися. Мали багато друзів.

Після закінчення Кортеліської школи Валерій вступив на історичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка. У Львові йому дуже подобалося вчитися. Саме місто подобалося. Друзі. Після закінчення навчання

БАРМЕН, ЯКИЙ
РОБИВ «КОКТЕЙЛІ
МОЛОВОТА»

Тим часом Олеся закінчила Київський лінгвістичний університет і стала кликати брата до себе в Київ, щоб разом веселіше було. Валерій пристав до цієї пропозиції. Знайшов роботу бармена в престижному закладі на Хрещатику та переїхав у столицю. Це саме збіглося в часі з початком Революції Гідності.

– Пам'ятаю, у нього тоді мав бути вихідний, – пригадує ті історичні події Микола Андронович. – Телефоную до нього, кажу: «Що ти робиш?» Він відповідає: «Коктейлі роблю». – То в тебе ж вихідний, хіба ні?»

– «Ні, тату! Я на Грушевського «коктейлі Молотова» роблю».

Це було десь 20 січня 2014 року, коли саме починалися серйозні сутички. Я переконував Валеру, що владу потрібно змінювати шляхом виборів, але він відповів так, що я більше не мав аргументів: «Тату, якщо ми зараз не зупинимо Януковича, то виборів в Україні більше не буде...»

ПОПРИ ХВОРОБИ
З ДИТИНСТВА,
ПІШОВ
ДОБРОВОЛЬЦЕМ

На Майдані Валерій сильно застудився, потрапив у лікарню. Батьки зносиву хвилювалися, бо з дитинства син мав цілий клубок хвороб. У нього була вроджена хвороба серця. Ще з маленьким сином поїхали до Києва в інститут Амосова на обстеження але, на щастя, минулося без оперативного втручання. Довго лікували ревматизм серця.

Отож, коли юнак вийшов із лікарні, революція перемогла, а він залишився без роботи. Багато закладів припинили свою діяльність, підприємці повиїжджали за кордон. Роботу бармена було знайти складно.

Кілька тижнів він пошукав у пошуках і зрештою повернувся до батьків у Кортеліс. Та довго не всидів. Вже влітку поїхав у військовий табір «Правого сектору», яким керувала громадська діячка і волонтер Маруся Звіробій.

– Коли ми з сином говорили по телефону, там часто було чути російську мову, – зауважує Микола Андронович. – Я якось навіть запитав: «Хто там говорить російською?» – «Та то наші хлопці». – «А чого вони російською говорять?» – «А вони української не знають». Російська пропаганда тоді лякала, мовляв, якщо «Правий сектор» заїде на Донбас і почує російське слово, то зразу всіх будуть різати. А вони самі української не знали. Приблизно половина з тих хлопців.

ПІСКИ, АВДІЇВКА,
ВОДЯНЕ...

Військова підготовка на «Марусиному полігоні» тривала доти, доки була потреба в конкретних бійцях. Кожен сам вибирав, коли їхати на фронт, коли вже вважав себе підготовленим. Валерій Михалевич був на навчаннях кілька місяців.

На фронт потрапив наприкінці 2014 року. Обороняли селище Піски біля Донецька. Микола Андронович пригадує, що на відділення сина дали міномет і два автомати. Так вони тримали позиції. Невдовзі влада прийняла рішення взяти під контроль добровольчі батальйони. Підрозділу, у якому на добровільних засадах служив Валерій, запропонували приєднатися до 79-ї десантно-штурмової бригади. Валерій підписав безстроковий контракт до закінчення АТО. Вони тримали оборону на Маріупольському напрямку, потім прикривали підступи до Криму. Воювати їм найбільше довелося між Авдіївкою і Донецьком, поблизу Водяного. Позиція підрозділу була збоку від злітної смуги Донецького аеропорту. Це був січень – лютий уже 2017 року. Батьки дуже хвилювалися за сина, бо часто в телефонних розмовах чули вибухи. Взводний опорний пункт біля злітної смуги тримали лише вісім чоловік. Валера був навідинком АГС-17 (автоматичний гранатомет станковий), який стріляє до двох кілометрів чергами гранат. АГС був найбільше ефективною зброєю, коли сепаратисти пробували наступати.

Коли бої затихли, їх повернули на базу 79-ї бригади в Миколаїв. Але там йому не подобалося. Якраз тоді прийняли рішення про скорочення контрактів до двох років за бажанням бійців. Валера звільнився саме в день народження, 15 липня 2017 року, і святкував у сестри в Обухові.

Потім приїхав у рідні Кортеліси і почався другий період його мирного життя. Невдовзі повернувся до Львова, знову влаштувався на роботу барменом. У 2019 році організував чудовий подарунок батькам до річниці весілля. Запросив їх та брата Олега на кілька днів у Львів, провів цікаві екскурсії по історичних місцях, водив у відомі заклади харчування і все це – для приємних емоцій, за його кошт.

Закінчення – на с. 10

Погляд

Василь УЛІЦЬКИЙ, заступник
головного редактора газети
«Волинь»

Мета путіна: перетворити українців на росіян

ООН визнала викрадення росією українських дітей злочинним проти людяності. Один із хлопчиків, якого вдалося повернути додому, згадавав, що в російському дитбудинку йому повторювали: «України більше не існує, все згоріло, а твої батьки померли»

Ми звикли вважати, що війни ведуться за території чи копалини, але московія показує, що війну проти нас вона веде насамперед за людей. За малих і дорослих українців, яких треба перетворити на росіян, а тих, хто не погодяться, – вбити чи вигнати.

Путін постійно говорить про демографію, бо як може бути «велика» росія з маленьким населенням? А їхні експерти і навіть пересічні кацапи цинічно, відкрито хваляться, що змогли захопити на окупованих територіях більше українців, ніж нам вдалося вбити їхніх солдатів. Тобто, вони – в «плюсі», а значить, це – перемога.

А який чудовий для них трофей наші діти, – їх значно легше «денацифікувати», тобто вбити українську ідентичність. Бо саме стирання всього українського і означає пресловута путінська «денацифікація». Дуже яскравий показник – окуповані території. Там московити роблять усе, щоб майбутні покоління навіть слова «Україна» не знали. Зробити так, ніби українців ніколи й не було.

Але покращення демографічної ситуації в росії за рахунок українців – це лише одна сторона медалі. Інша – спроби знищити також людський потенціал на тих землях, які не вдалося загарбати. Намагання створити так звані «буферні зони», терористичні обстріли цивільної інфраструктури тилових міст, спроби позбавити світла та тепла – це все не лише для деморалізації, щоб ми здались, а й для того, щоб життя в Україні стало настільки нестерпним, щоб все більше людей приймали рішення про виїзд за кордон. Зруйнована, малолюдська Україна без перспектив – ще одна мета московії.

Якщо через 20 років в нас залишиться 20 мільйонів людей, більшість із яких будуть пенсіонерами, то зупинити нову російську навалу буде значно важче. А в нових спробах нас знищити може навіть не сумніватися. Це питання стоятиме в росіян на порядку денному ще багато десятиліть. Вони вміють вичікувати момент, коли вдарити в спину. Така їхня звірина природа.

Тож питання, як нам зберегтись, гостро стоятиме і після закінчення гарячої фази війни. Демографічна проблема в Україні зараз у багатьох на вустах. Уряд навіть прийняв Стратегію демографічного розвитку до 2040 року і затвердив план із понад 260 конкретних заходів.

Наскільки успішним буде підвищення народжуваності, повернення біженців та залучення мігрантів (а без цього ніяк) – покаже час. Але другою важливою умовою стійкості України в майбутньому є міцні союзи, насамперед військові. Тільки разом можна зупинити агресивні народи на зразок росіян чи іранців. Самі цього не подухають ні ті такі балтійці, ні навіть поляки. А на США, як бачимо, надія мала.

Тому не варто слухати ніяких крикунів-політиків, які говоритимуть, що, вступаючи в ЄС чи якийсь військовий союз ми втрачаємо незалежність і матимемо зовнішнє управління. Ні! Так ми рятуємо себе. ■

Міністр оборони Ізраїлю Ісраель Кац заявив 17 березня, що в результаті ізраїльського авіаудару був ліквідований секретар Ради національної безпеки Ірану Алі Ларіджані. Перед цим уряд США запропонував винагороду в розмірі до 10 мільйонів доларів за інформацію про ключових іранських лідерів, зокрема, про нового верховного лідера Моджахеба Хаменеї і також про нібито ліквідованого Алі Ларіджані.

3 5 березня в москві сильно обмежили мобільний інтернет і доступ до багатьох, небажаних для влади, сайтів. кремль пояснює обмеження «державною безпекою», а експерти кажуть, що таким чином влада страхується від можливих протестів. Більше того, росія оштрафувала месенджер Telegram на 432 366 доларів за невидалення забороненого контенту.

Речник кремля дмитро пєсков заявив, що москва не бачить втрати інтересу президента США Дональда Трампа до переговорів щодо миру в Україні.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Євген ШМИГЕЛЬСЬКИЙ – борець із села Щитинь Камінь-Каширського району;
Олександр ШЕВЧУК – борець із села Метельне, що на Ківерцівщині;
Василь ФІЛОНЧУК – борець із села Григоровичі Луцького району;
Іван ШВАЙНСЬКИЙ – борець із села Мирне, що на Горохівщині;
Андрій МАЦЕРУК – борець із села Стрільче, що на Горохівщині;
Олександр КОЖУХОВСЬКИЙ – борець із села Морозів

вичі, що на Іваничівщині;
Сергій БОРТНІК – борець із села Куликовичі Луцького району;
Олексій ФЕДОРЕНКО – борець із міста Луцька;
Петро ПОТАПОВ – борець родом із Донеччини (проживав у місті Нововолинську);
Богдан БАБИЧ – борець із села Уховець Ковельського району;
Микола НІКОЛАЙЧУК – борець із села Павлівка, що на Іваничівщині;
Назар ПОЛІЩУК – борець із міста Рожище;

Денис САВЧУК – борець із міста Луцька;
В'ячеслав КУЦЬ – борець із міста Ковеля;
Василь ПЛАВУЦЬКИЙ – борець родом із міста Луцька (проживав у селі Смідин, що на Старовижівщині);
Микола САХАРЧУК – борець із міста Ковеля;
Валентин ГРОГОЛЬ – борець із села Городище Луцького району;
Дмитро ГУЦАЛЕНКО – борець із міста Луцька;
Віктор ПЕТРУХІН – борець із села Піски-Річицькі,

що на Ратнівщині;
Андрій ГУДИК – борець родом із села Красностав Володимирського району (проживав у місті Володимирі);
Валентин ВОЛОШИН – борець із села Носачевичі, що на Рожищенщині;
Василь СКОРУПСЬКИЙ – борець із села Новосілки, що на Горохівщині;
Михайло ШЕВЧУК – борець із села Городище Луцького району;
Олександр ТКАЧУК – борець із села Кримне, що на Старовижівщині.

■ Прямая мова

«Якщо не служиш державі в парламенті, то служи державі на фронті»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, про те, чому стійкість України не вигідна владі США:

«Два ключові завдання американської зовнішньої політики: послабити Китай як основного суперника (а для того треба відірвати росію від Китаю), послабити Європу як потенційний центр сили. Україна заважає США реалізувати ці два головні завдання: наша стійкість призводить не до послаблення, а до посилення Європи; не до посилення, а до послаблення росії (що веде до збільшення її залежності від Китаю). Таку прикру перешкоду треба було би розчавити, але не можна. Тому що Україну підтримують американські виборці».

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, змушений визнати парламентську кризу, коли монобільшості «слуг» фактично вже не існує:

«Народним депутатам доведеться або служити в парламенті, згідно з українським законодавством, або я готовий проговорювати з представниками парламенту закон щодо змін до мобілізації, щоб депутати могли піти на фронт. Якщо не служиш державі в парламенті, то служи державі на фронті. Це – мій підхід».

Ігор ЛУЦЕНКО, депутат Верховної Ради України VIII скликання, військовий, про переповнені іноземцями готелі в Києві, які цікавляться українськими дронами:

«Ще ніколи, з часів княжої Русі, ми не мали такої можливості впливати на світові процеси. Ще ніколи, з часів Сагайдачного, українське військо не було настільки сильним. Через біль і приниження, через втрату коштовних військових активів та цінних інфраструктурних підприємств лідери цього світу переконалися, що в українців – і тільки в українців – є найкращі рішення проти сучасних викликів. Дешеві, масові, зручні».

Віктор ЮЩЕНКО, третій президент України, звернувся до друга путіна, прем'єра Угорщини Віктора Орбана, який блокує допомогу Україні:

«...Я пам'ятаю тебе іншим. Я пам'ятаю лідера, який розумів ціну гідності та знав, що таке визволення від імперського гніту. Сьогодні я дивлюся на твої дії і запитую себе: де подівся той Віктор?.. Вікторе, зупинись і згадай, ким ти був. Історія – суворий суддя. Вона не вибачає тих, хто мовчав або допомагав злу в часи великих випробувань. Ще не пізно повернутися до світла, до справжнього європейського братерства, де цінують честь, а не сумнівні політичні угоди».

Тарас МАРУСИК, мовознавець, про нові ікони у російському Пскові, на яких зображені десантники 76-ї дивізії, які катували та вбивали цивільних у Бучі:

«рпц остаточно перетворила віру на засіб маніпуляції. Загиблих агресорів тепер посмертно зводять у ранг «святих», намагаючись замаскувати військові злочини під релігійний подвиг. Розміщення на іконах образів учасників війни перетворює релігійний символ на інструмент політичної пропаганди. Це вчоргове підтверджує, що російська православна церква не має нічого спільного з вірою – це лише один із державних інститутів у військовій машині кремля».

Геннадій ШАПОВАЛОВ, генерал-майор, командувач Сухопутних військ ЗСУ, про нинішнє протистояння України і росії:

«Ця війна – це війна дронів. У сучасній війні перевага у людській силі втрачає ефективність».

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат від «Європейської Солідарності», побоюється, що Україна опиниться в оточенні ворогів:

«Зараз у Польщі – проукраїнська демократична коаліція, а що буде через два роки? Уявіть собі, якщо і в Польщі до влади прийдуть антиукраїнські сили, а сценарій такий абсолютно можливий. Ми опинимось тоді в оточенні ворогів, і наше існування буде під дуже великим питанням. Відповідальність кожного з нас заводити цьому, працювати там, пояснювати нашим братнім народам, друзям, тим, хто нас підтримує в Польщі, в Угорщині, в Чехії, в Словаччині, в білорусі, що треба боротися проти ультраправих авторитарних режимів, треба боротися проти антиукраїнських і антиєвропейських сил, які прийшли або рвуться до влади, самим із ними боротися звідси. І на це має бути заточена наша інформаційна машина».

Олександр КАРПЮК, військовий, блогер, має відчуття перелому у війні:

«Географія ураження українських ракет та дронів по рф стрімко розширюється кожен місяць. росіяни це бачать... Наші контратакувальні дії на Запоріжжі теж мали свій ефект... «Холодомор» не спрацював. Мільярди доларів, викинуті на ракети і дрони, не досягли стратегічної мети. Народ витримав це. Почався п'ятий рік війни. І нас досі не змогли зламати».

Не знаю, як ви, а я відчуваю деякий перелом. Він ще невеликий, але є. Головне – не зупинятися. «Жати, жати – і вони посипляться», – казав Павло Петриченко, Герой України посмертно, побратим 59-ї бригади. І він був правий».

Олег СААКЯН, політолог вважає, що в Україні мають бути створені цілі інститути, які вивчатимуть «ворогознавство»:

«Якою би не була росія, в яких територіях, з якими здохнуть чи втратами, але там щось буде, і воно буде джерелом викликів та загроз. Саме тому ворогознавство – це не про «зациклитися на росії», а про те, щоб не дозволити їй знову стати для нас несподіванкою. Країна, яка хоче мати стійкий мир, повинна розуміти, як мислити її ворог, чим він живе, як адаптується, як бреше, як готується до нової атаки. Інакше ми ризикуємо повторити власні помилки – тільки вже після всього пережитого, знаючи ціну такого самообману».

■ Адреса біди

Софія Федина таки докричалась: для Марчика Гладіша зібрали ще 30 мільйонів

Народна депутатка з фракції «Європейська Солідарність» Софія Федина з трибуни парламенту подякувала всім небайдужим українцям, які долучилися до збору коштів для чотирирічного львів'янина Марчика Гладіша із м'язовою атрофією Дюшена. Таку важку хворобу мають ще 350 дітей в Україні, в тому числі Матвій Колядюк із Волинської області

Виступ Софії Федини в парламенті, яка вийшла до трибуни з портретом хворого хлопчика Марчика, був криком душі. І його почули прості українці.

розкрадань на «Енергоатомі», низька якість законопроектів та відверта байдужість...

зібрали 20 мільйонів. В розрізі загальної проблеми це означає, що справа рухається впе-

«Хлопчик Максимко з Франківщини майже не міг рухатися, після уколу препаратом уже їздить на велосипеді і тишить своїх батьків.»

Проте емоційне звернення не було марним. Воно викликало резонанс і допомога почала надходити, за яку Софія Федина подякувала – теж із трибуни парламенту.

«Дякую всім, хто долучився фінансово, всім, хто поширив цю інформацію, всім, хто виявив небайдужість. А головне, я хочу подякувати усім тим неймовірним людям з України, які протягом останніх кількох тижнів зібрали 30 мільйонів гривень. Щоб долучитися до збору, – сказала депутатка. – Марчику Гладішу, щоб лікувати хворобу, потрібно 3 мільйони доларів. Наразі, завдяки спільним зусиллям, залишилося

ред. І оскільки зараз Марчик у Бельгії разом із татом і мамою на діагностиці, маємо надію, що до кінця березня ми могли б закрити разом цей збір і мала би для Марчика настати весна», – зазначила Софія Федина.

Р.С. Друзі, допомогти врятувати Матвійку Колядюка з села Межисить Ковельського району можете і Ви. Тут важлива – кожна гривня! Реквізити для допомоги Матвійку Колядюку: ПриватБанк: <https://www.privat24.ua/send/gbh48>. Монобанк: <https://send.monobank.ua/jar/ATK8959Vag>. ПриватБанк: 5168 7521 3434 8237. Монобанк: 4441 1111 2156 3245. PayPal tetianakasianchuk2211@gmail.com. Paysend 4874100082725048 Tetiana Koliadiuk.

Друзі, кожна Ваша гривня наблизить порятунок Матвійка!

Співголова фракції «Європейська Солідарність» Ірина Геращенко звернула увагу, що сесійна зала парламенту не пристосована для людей з інвалідністю. Вона висунула вимогу до наступного пленарного засідання обладнати місця, «щоб і Яна Зінкевич (депутат у кріслі колісному. – Ред.), і паралімпійці, якщо вони будуть в нашій залі, щоб всі люди, які мають особливі потреби, могли спокійно під'їхати до трибуни і виступати з неї».

На Волині створять Меморіал на честь полеглих Героїв «Сталевої Сотки» – 100-ої ОМБр. Вже обрано місце розташування пам'ятного комплексу – це Ковель, схвалено ескіз меморіалу, здійснено підготовчі роботи з облаштування.

Українська розвідка здобула документи щодо втрат ворога та зміни динаміки в них. Так, зафіксовано зміну співвідношення убитих і поранених росіян: зі 100% втрат 62% убитих та 38% поранених. Озвучений ворогом у своїх внутрішніх документах рівень безповоротних втрат становить 1 мільйон 315 тисяч убитих та важко поранених.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

19 березня минає 10 скорботних років, як відійшов у Вічність наш дорогий, любимий син, тато, чоловік, брат, дядько, зять, односельчанин

Роман Йосипович ЛУЦЮК, який служив у батальйоні «Айдар» (позивний Лисий). Сину, не можна змиритися з тим, що тебе немає, що ти ніколи не ступиш на рідний поріг і не скажеш: «Мамо, я приїхав...». Минатимуть роки за роками, а ми все будемо тебе чекати... Сину, ми ніколи не змиримося, що тебе нема, і будемо молитися, щоб Господь Бог поселив тебе у Царстві Небесному. І нехай там, у Гаразджі, пташки щебечуть над твоєю могилою. Любимо, сумуємо, будемо пам'ятати.

Вічно сумуюча родина.

■ Особистість

«Можу з чистою совістю дивитися у вічі кожному, з ким працював чи знаю»

У трудовій книжці Володимира Скляничука – понад чотири десятиліття праці, з яких понад двадцять років – на державній службі. Та за сухими датами й назвами посад стоїть значно більше: часи перебудови й становлення незалежної України, фінансові кризи 1990-х, кадрові зміни, непрості управлінські рішення і щоденна робота з людьми

Сергій МАРИНЬОХА

Фото з архіву Володимира СКЛЯНИЧУКА.

«Авторитет керівника залежить від поваги до підлеглих і кожного жителя громади – спілкування тільки на «Ви», а також виконання обіцянок», – мудро радить з висоти 70 літ Володимир Скляничук.

тральної районної лікарні. Хоча це був об'єкт, яким займалася ОДА, за кошти району вдалося накрити приміщення. При нашому сприянні був побудований пункт перестановки колісних пар на залізничному пункті пропуску «Ягодин», другий міст через річку Західний Буг. Біля кордону потужно запрацював новий термінал, де було створено сотні нових робочих місць. Новостворена футбольна команда «Рубіж» почала займати призові місця в області...

Але особлива гордість у мене – за мистецький проєкт – розвиток духовної музики. Нам вдалося відновити і створити ново 10 дитячо-юнацьких духових оркестрів та один дорослий. Жителі району з часом вже звикли, що кожного року 1 червня, у День захисту дітей, проводився конкурс духових оркестрів. Спочатку кожен колектив проходив центром міста, граючи кожен свій марш.

Затим на сцені юні музиканти виконували ще один твір. Комісія усе це оцінювала, визначала кращих. Людей на такі конкурси приходило чимало,

відчувалася атмосфера справжнього свята... З практичної точки зору, крім того, що після уроків у школі учні мали чим займатися (а в оркестрі в середньому по 20 чоловік), коли хлопці йшли в армію, то багато хто з них майже автоматично поповнював військові оркестри. Такі конкурси в області проводилися тільки у нас.

– Які моменти на посаді голови РДА були для вас найскладнішими – не формально, а по-людськи?

– Коли затримки по виплаті заробітної плати у бюджетній сфері і пенсій перевищили піврічні терміни. Масово приходили працівники і пенсіонери, розповідали про свої біди і проблеми, просили допомоги, вірніше віддати те, що їм належить, зареблене, а такої можливості здебільшого не було. Пережити цей період було непросто.

– Що означає для керівника «нести відповідальність» у реальних, а не декларативних умовах?

– Знаєте, інколи згадую про резонансний трагічний випадок, який трапився у жовтні 2001 року. У ті часи підприємці району

часто відвідували ринки міста Чернівці, де закупували товар відносно дешевше, та й вибір там був великий. Здебільшого вони їхали не поодиночі, а групами. В одній такій поїздки сталася жаклива аварія, яка забрала життя шістьох підприємців. Я прийняв рішення допомогти родинам загиблих і доставити тіла за рахунок влади. Для цього необхідно було відшукати кошти, знайти нормальний автобус для поїздки родичів та представника райдержадміністрації у морт, найняти спеціальний транспорт для перевезення покійників. Все це було оперативно організовано. Представник району домовився в Чернівцях, щоб усі експертизи провели

зидента України, доповів про цей факт. Дійсно, в області лише один аграрний науково-дослідний інститут (у деяких областях є по 3–4), і немає директора. Реакція не забарилася. Коли голова ОДА був у Києві, за наявною інформацією, його про це запитали. І видно, розмова була серйозною, бо він змушений був сказати, що вже є кандидат на посаду директора і назвав моє прізвище. Він його назвав, бо керівником інституту мусив бути щонайменше кандидат наук, а інших місцевих претендентів керівник виконавчої влади області не знав.

Отож, він незабаром запросив мене і без вступу запропонував очолити інститут. Відразу підкреслив:

«Не секрет, що у той період мої взаємовідносини з новим очільником ОДА генералом Анатолієм Французом й особливо з його першим заступником були далеко не теплими.»

без затримок і незабаром тіла загиблих вже в трунах були доставлені родичам. Тим самим влада, хоч трохи, але зменшила страждання сімей підприємців.

Оце, на мою думку, і є прикладом відповідальності та конкретного вирішення питання в конкретних умовах. А могли б просто висловити співчуття, але це вже була б звичайна декларація...

– У вашій біографії був період, коли на нетривалий час полишили посаду голови Любомльської РДА, але через два роки повернулися у цю ж установу, але вже у крісло першого заступника. Це був крок назад чи новий етап?

– Не секрет, що у той період мої взаємовідносини з новим очільником ОДА генералом Анатолієм Французом й особливо з його першим заступником були далеко не теплими. Чому? Це тема окремої розмови. Я свого часу навіть написав заяву на звільнення, але її не задовольнили...

Тим часом у Волинському інституті агропромислового виробництва вже пів року не було директора. Попереднього звільнили, а по наступному облдержадміністрація повинна була подати кандидатуру Академії аграрних наук, якій підпорядковувалася інститут. Причетні до установи розповідали, що приїжджали кандидати з Гуцульщини, але щось їх не влаштовувало, і вони відмовлялися.

Але керівник академії, будучи на співбесіді у Пре-

через півроку матимеш квартиру у Луцьку – це кажу при свідкові. Дійсно, у кабінеті також була заступник з аграрних питань Галина Якимчук. Оскільки я вже знав, чому викликають і ще вдома обдумав всі «за» і «проти», знаючи, що в таких умовах в райдержадміністрації буде не робота, а каторга, я дав згоду.

Але, як часто, буває у житті, обіцянки не дотримали. Прошло пів року, рік, вже два з половиною, а я проживав, як студент у гуртожитку. Після чергового візиту в облдержадміністрацію стало зрозуміло, що квартира мені не «світить»... На той час звільнилася посада першого заступника у Любомльській райдержадміністрації, і я попросився на цю роботу. В облдержадміністрації відразу не відпустили, казали, що це буде низько для мене, але все-таки вдалося переконати. Тобто, це був просто крок до сім'ї.

На посаді першого заступника я працював при трьох головах райдержадміністрації. Не перебільшую, але ніколи не мав амбіцій на «булаву», знав своє місце. До речі, цьому ж навчав своїх підлеглих.

– Що, на вашу думку, сьогодні найбільше заважає ефективній роботі влади: обласної, районної, місцевої?

– Війна і надто довгий період каденції без виборів.

– Які якості вважаєте обов'язковими для керівника державної установи?

– 3-поміж багатьох виділю дві позиції. Перша – завжди поважати підлеглих і кожного жителя підпорядкованої громади. Спілкування тільки на «Ви», незалежно від віку і статі співрозмовника. Друга – якщо щось пообіцяли чи керівнику підприємства, чи приватній особі, обов'язково виконайте. У випадку форс-мажорних обставин зв'яжіться і попросіть вибачення. Від виконання цих вимог значною мірою залежить авторитет керівника.

– Чи є рішення, яке сьогодні ви ухвалили б інакше?

– Є. Та оскільки все вже в далекому минулому, і його не повернути, називати їх не буду.

– Що для вас означає служіння громаді – у кількох словах?

– Це означає жити життям і проблемами громади. Як кажуть, і в горі, і в радості. Бувати на місці, знати ситуацію, при потребі вирішувати проблеми. І це стосується не тільки центру, а й найвіддаленіших куточків.

– 19 березня на вашому життєвому горизонті гарна подія – 70-річний ювілей. У переддень свята з яким відчуттям ви озираетесь на пройдені роки?

– Впевнений, що можу з чистою совістю дивитися у вічі кожному жителю Любомльщини, з ким працював чи знаю. Відчуваю, що доля в цілому була прихильною до мене. А всім, чого у житті досягнув, насамперед, завдячую родині, друзям, всім, хто мене підтримував і підтримує. Дякую.

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА:

Володимир Михайлович Скляничук народився 19 березня 1956 року у селі Нудиже Любомльського району у сім'ї колгоспників. Закінчив восьмирічну школу, Горохівський сільськогосподарський технікум (агрономічний відділ 1975 року), Українську сільськогосподарську академію (агрономічний факультет, 1983 року), аспірантуру при Науково-дослідному інституті землеробства (сміт-Чабани, 1988 року), спеціальність – учений агроном. Науковий ступінь – кандидат сільськогосподарських наук (1989 року), вчене звання – старший науковий співробітник (1996 р.).

Автор і співавтор 3 книг, 24 наукових статей, 15 методичних видань. Майор запасу. Загальний трудовий стаж – 44 роки, стаж державної служби – 20 років і 6 місяців. ■

■ У номер!

Браконьєр убив самку кабана

Любомльський районний суд виніс вирок мешканцю Ковельського району, який займався незаконним полюванням. Окрім штрафу, чоловік втратив свою зброю та має відшкодувати значні збитки державі

Наталка НЕКОЗ

Як повідомляє Державна екологічна інспекція у Волинській області, порушника виявили на території мисливських угідь поблизу села Рівне

Ковельського району. Чоловік, не маючи відповідних дозволів, застрелив із мисливської рушниць самку дикого кабана. Справу передали до суду, який визнав волинянина винним у вчиненні адміністративно-

го правопорушення. Згідно з рішенням Любомльського районного суду, на громадянина накладено грошовий штраф (сума визначається за ст. 85 КУпАП) та конфісковано мисливську рушницю, яка стала знаряддям злочину.

Крім того, екоінспекція виставила претензію на суму 40 000 гривень – саме в таку суму оцінено збитки, завдані тваринному світу

через вбивство самки кабана.

Фахівці нагадують, що під час дії заборони на полювання відповідальність може бути не лише адміністративною, а й кримінальною.

Волинян закликають бути небабдужими: якщо ви стали свідками незаконних рубок, браконьєрства чи забруднення довкілля, повідомляйте на «гарячу лінію» інспекції: (0332) 72-33-96 або через застосунок «Еко-Загроза» ecozagroza.gov.ua. ■

На Ківерцівщині виявили масову загибель риби на водоймі: цей факт фахівці Державної екологічної інспекції спільно з працівниками рибохоронного патруля зафіксували 16 березня на водоймі поблизу села Берестяни Цуманської ТГ. Оскільки відсутні ознаки антропогенного впливу на водний об'єкт, ймовірна причина загибелі – недостатній вміст кисню.

Річка Риловиця у Володимирі, яка протікає біля однойменного парку на вулиці Луцькій, у занедбаному стані і схожа на джунглі. Про цей кричущий факт повідомило місцеве інтернет-видання «БУГ».

У Нововолинську з батька стягнули понад 240 тисяч гривень заборгованості з аліментів. Управління забезпечення примусового виконання рішень у Волинській області домоглося від боржника повної виплати аліментів на утримання двох дітей.

Серця, віддані Україні

Закінчення.
Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«...ІШОВ З ДОМУ СПОКІЙНИМ, НАЧЕ Й НЕ НА ВІЙНУ»

Для батьків і сестри Марічка (таким красивим ім'ям дівчина записана в паспорті) вибирає найніжніші слова. Вони в неї – хазяйновиті та милосердні. Ігор Миколайович є затребуваним майстром у довколишній окрузі, якщо потрібно зробити ремонт із художнім оздобленням. Ірина Леонідівна – молодша медична сестра, вже багато років поспіль не втомлюється стишувати добрим словом і турботою душевні травми підопічних Горохівського психоневрологічного інтернату.

Було, що сім'я чекала господаря хіба що зі заробітків з-за кордону, а розлуки, яка ще судилася попереду, ніхто не міг уявити навіть у найстрашнішому сні.

Першими днями війни Ігор Жуковський був одним із перших, хто став у ряди місцевої територіальної оборони. 16 січня 2023 року він гідно прийняв повістку до військкомату. Йшов воювати з рідного подвір'я ззовні спокійним, аби бодай словом не додати жалю стривоженим дружині та донькам. Небалакучого та неметушливого волянина вирізняли другом усі, кому випало на долю зустрітись на полігоні в Закарпатті й полях боїв на Запоріжжі.

Звідти за кілька місяців воїна Ігоря Жуковського покликала додому сумна подія: 4 травня він проводжав у засвіти батька, а 8 червня зазнав поранення під час ворожого обстрілу.

– Лікувався спершу недовго, бо з «живими» ранами був змушений повертатися в окопи через байдужий поспіх котрогось із командирів. Але серед них є співчутливі люди, бо хтось із таких зауважив ті гнійні виразки. Тоді тато одужував вдома ще місяць, а я, попри його повсякчас заспокійливі слова, зрозуміла, наскільки жакливою, непередбачуваною горем є війна. Коли проводжали його на фронт знову, просила берегти себе заради мене. І він пообіцяв, що повернеться живим! – зворушує спогадами юна землячка.

...Після страшної звістки про поранення минув рівно рік, як 8 червня 2024 року земля похитнулася під ногами Жуковських знову: цього разу – від страшної звістки, що їх рідний і два його побратими потрапили в полон.

«...ВІД ЩАСТЯ ВПАЛА НА ЗЕМЛЮ НАВКОЛІШКИ»

– Не переповісти словами, що ми відчували. Дякували Богові, що тато живий, та все робили ніби автоматично, з думками про те, де він, що їсть, як спить? Після

Після 392 днів полону воїн Ігор Жуковський зняв свій портрет зі стенду зниклих безвісти

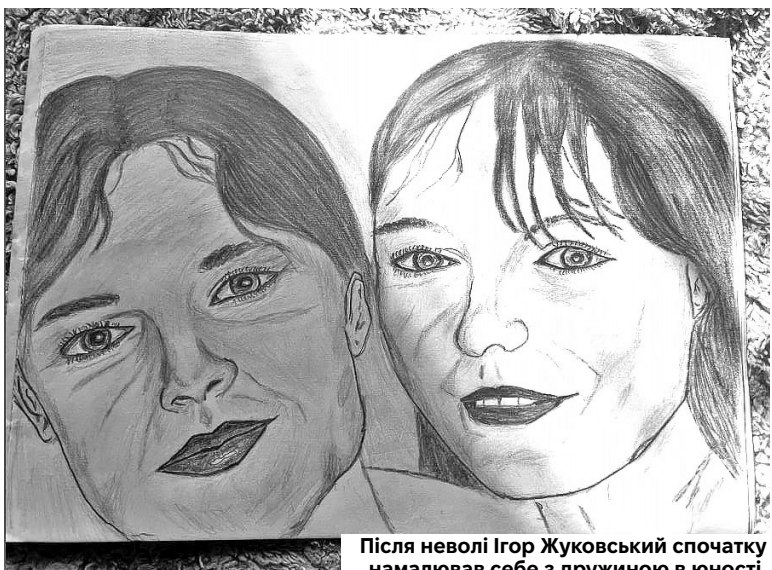
Зустріч біля дому у Сільці після повернення з полону була незабутньою.

раптового шоку я змусила взяти себе в руки й уже через дві години почала писати листи в Червоний Хрест, координаційний штаб поводження з військовополоненими, Міноборони... День у день я шукала батька по всіх каналах (навіть у ворожих) й невдовзі таки натрапила на слід: впізнала його голос у кількасекундному відео без обличчя! – каже Марічка.

Згадує, як потому чекала кожного обміну, знаходила повернутих військовослужбовців, які могли бути з ним в одній колонії, разом у бараці. Хтось розповідав, як у росію їх переправляли літаком, зав'язавши очі, інші – про камеру на даху, в якій сиділи на лавці водночас могли лише шестеро, чи як ховалися по чергові від камери відеоспостереження в туалеті, щоб поспати бодай кільканадцять хвилин. Хліб був за щастя, а під час чергового безпричинного масового побою на нозі Ігоря Жуковського розкололася катова бита... В таких тортюрах українські полонені виживали морально та фізично лише завдяки взаємній підтримці, розмовам про дім, вірі в тих, кому вони потрібні понад усе.

– Я ладна була все віддати, аби мені повернули з полону тата! – зізнається донька в сировинному.

У їхній хаті не вмовкала молитва, а на запитання знайомих про долю найріднішого, як би не було на серці важко, Марічка щоразу відповідала: «Тато повер-

Після неволі Ігор Жуковський спочатку намалював себе з дружиною в юності.

неться, бо він мені обіцяв!»

...Черговий обмін полоненими, що відбувся минулоріч 4 липня, звісно, радував усіх, але не віщував знакової вістки Жуковським. Того разу додому повертали поранених та важкохворих захисників. І все ж Марічка чомусь не випускала з рук телефон й таки наважилася написати запитання в координаційний штаб.

Відповідь прийшла менш ніж за хвилину. «Вітаємо! Жуковський Ігор Миколайович сьогодні звільнений з полону!» З тим повідомленням дівчина вибігла на подвір'я, щоб знайти маму, якій саме зателефонував тато. Почувши в слухавці рідний голос, донь-

ка упала навколішки на землю, щоб подякувати Святому Небу за щасливу новину.

«... Я ДОПОМАГАЮ ВСІМ, ХТО ЧЕКАЄ, ЗНАЙТИ СВОЇХ РІДНИХ»

Доньки у Жуковських – дай Боже кожному таких дітей. Марічка свого часу дослухалася на випускному вечорі до благословення ексдиректора гімназії Богдана Вітинського: після закінчення факультету початкових класів Волинського національного університету імені Лесі Українки повернулася працювати в рідне Сільце. Нині вона, педагог-організатор гімназії, в захваті від праці з

дітьми. Ангеліна тим часом навчається у восьмому класі.

Увесь свій вільний час сестри офірують на допомогу сім'ям загинувших воїнів і тих, котрі зникли безвісти чи перебувають у полоні. Скажімо, аби зібрати необхідні 25 000 голосів для петиції про присвоєння звання Героя України 23-річному Роману Романюку із сусідніх Журавників, Марічка з матір'ю Іриною їздили до Луцька з Романовим портретом. На людних вулицях просили перехожих не бути байдужими й протягом 10-ти останніх днів зуміли зібрати майже 10 000 потрібних підписів! А ще вони не роблять таємниці з того, як знайшли свого чоловіка та батька, натомість розказують усім, хто до них звертається, як вести пошук без зайвої метушні. Таких підтримують не лише, як мовиться, інструкцією, а щирістю, від якої яскравіють надія і віра в хороших людей.

– Якщо беруся за справу – не відступлю, доки не зроблю її, бо ж навіщо тоді щось починати? Не

« У їхній хаті не вмовкала молитва, а на запитання знайомих про долю найріднішого, як би не було на серці важко, Марічка щоразу відповідала: «Тато повернеться, бо він мені обіцяв!» »

чекаю, доки хтось знайде мене зі своєю бідой. Сама шукаю тих, кому можу безкорисливо допомогти! – так по-своєму туртує людей навколо добра та воює проти русні Марічка Жуковська та її сім'я.

...Було до сліз щемно дивитися, як у Горохові воїн Ігор Жуковський знімав свій портрет із банера зниклих безвісти та полонених Героїв. «Куди його тепер?» – запитав скромно, наче сам у себе. З відповіддю не забарилася Марічка: «Тепер той образ – на чільному місці в кімнаті».

...Після повернення з полону Ігор Миколайович ніби заново набувається з найріднішими людьми. Його руки не знають утоми від роботи в обійсті, а на дозвіллі господар став малювати олівцем портрети. Виходить дуже гарно, бо вроджений хист художника чоловік вдосконалює з майстер-класів в інтернет-мережі. Першими зобразив себе з коханою дружиною в юності! І, звісно, доньку! І вже й багатьох родичів! Можливо, невдовзі світлицю Жуковських прикрасить його авторський сімейний портрет, на якому, як і в житті, ці неймовірні люди будуть завжди разом найщасливішими! ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон – Viber, Telegram, WhatsApp;
096 77 31 037 – Київстар (Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 50 грн за одне найменування. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 100 грн за одну публікацію. Вартість оголошення про нерухомість та послуги – 100 грн. Вартість оголошення про згубу – 50 грн.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставляю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, це-

мент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам 0,25 га землі під сільське господарство (с. Підгайці, Луцький р-н.). Ціна договірна. Тел.: 066 255 98 46.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD0000009W5J000), дійсну до 06.09.2027 р., видану на ім'я Мончук Андрій Володимирович, вважати недійсною.

ПП БУРМАКА Н.П.
21, 28 березня; 4 квітня.
ефективне лікування від
АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Воли, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПРОДАЄМО ПТИЦЮ ТА КОМБІКОРМ

Продаємо птицю: бройлер добовий та підрощений, добову м'ясояєчку, каченята породи "Мулард", "Благоварка", "Башкірка"; гусенята породи "Легард Датський", індки "Біг-6". Кури-несучки дорослі та підросли.

Комбікорм для всіх видів птиці та тварин.

Діє безкоштовна доставка.

Тел.: 0968322058, 0996278855 (Наташа);
0673629532, 0664087776 (Люда); 067-119-53-13 (Віка).

У Луцькій міській територіальній громаді передбачено призначення щомісячних стипендій спортсменам, які прославляють міську територіальну громаду на всеукраїнських та міжнародних спортивних аренах. У 2026 році таких стипендій буде 60 (від 2500 грн до 4500 грн).

■ Особливий випадок

Смерть волинянина продовжила 4 життя

Нирка 34-річного посмертного донора з Нововолинська стала порятунком для 15-літнього Едоардо з Чернівеччини

Любомира НАТИНКА

У «Центр Дитячої Медицини. Західноукраїнський Спеціалізований Центр» підліток потрапив півтора року тому. Він із народження мав генетично-детерміноване захворювання нирок – нефронофтиз Фанконі. Батьки хлопця дбали за здоров'я дитини, регулярно відвідували лікарів та проходили потрібну терапію. Та коли хвороба дійшла до термінальної стадії, місцеві медики скерували Едоардо у Клініку дитячої нефрології, діалізу та трансплантації нирки.

До грудня минулого року Едоардо перебував на перитонеальному діалі-

зі. Напередодні Різдва хлопець захворів на кишкову інфекцію й був госпіталізований у місцеву лікарню. Стан стрімко погіршувався, тож батьки разом із лікарями ухвалили рішення терміново перевести сина до «Центру Дитячої медицини».

– розповіла нефрологиня Олена Клуб.

Після повної стабілізації стану пацієнта лікарі спробували відновити перитонеальний діаліз, однак ускладнення суттєво знизило його ефективність.

Невдовзі пролунав довгоочікуваний дзвінок

У той день 34-річний посмертний донор із Нововолинська врятував чотири життя і його серце продовжує битися.

«Кишкова інфекція спричинила грибовий перитоніт у пацієнта – це життєво-загрозливий стан, адже може ускладнюватись грибовим сепсисом. В Едоардо була важка анемія, гіпотензія, дуже високі прозапальні маркери. Мультидисциплінарній команді вдалося стабілізувати його буквально за крок до септичного шоку. Однак перитонеальний діаліз довелося замінити гемодіалізом на понад місяць часу»,

від трансплант-координатора: з'явилася донорська нирка. Батьки, які через імунологічну несумісність не могли стати донорами, негайно повезли сина до Львова.

Зі слів Олени Клуб, хлопець дуже добре переніс трансплантацію, період відновлення минув без ускладнень, тож його уже виписали додому.

Сам підліток каже, що найбільше сил йому дала підтримка родини

Батьки Едоардо низько вклоняються родині донора і дякують лікарям за врятоване життя сина.

та друзів. А його батьки низько вклоняються родині донора за непросте, але надзвичайно важливе рішення, яке подарувало їхній дитині шанс на повноцінне життя.

До речі, у той день 34-річний посмертний донор із Нововолинська врятував не тільки 15-річного Едоардо з Чернівецької

області. Другу нирку отримала 46-річна львів'янка Галина, яка залежала від діалізу.

Печінку трансплантували 50-літньому пацієнтові з Володимира, який боровся з цирозом.

Серце отримав 66-річний Михайло з аритмогенною кардіоміопатією. Трансплантація стала його

єдиним шансом на життя.

Тож мешканець Нововолинська посмертно врятував чотири життя і його серце продовжує битися.

«Донорство – найвищий прояв людяності, коли навіть після втрати життя продовжують рятувати інших», – наголошують у Нововолинській центральній міській лікарні. ■

■ На лінії вогню

Як нововолинець Олесь Мазурок від рядового став офіцером на перегов'ї

Олесь Мазурок з побратимами вирушає на бойові позиції.

Для цього треба зробити у житті надважливий крок. Олесь його зробив 1 березня 2022 року, коли не було часу на вагання. Коли прийшла війна у державу, рідний дім, рідне місто

Ігор ЛІСОВИЙ

Ця військова історія народилася з простого життя, але пройшла крізь війну, змінюючи людину настільки, що за кілька років у ній наче прожита вся ціла епоха. Олесь до війни жив звичайним мирним життям. Працював успішним менеджером із продажу, планував майбутнє, будував буденні плани,

які здавалися надійними та зрозумілими. Але 24 лютого 2022 року перекреслило звичний хід життя для мільйонів українців. І вже 1 березня Олесь добровільно пішов на фронт.

– Я не вагався, – **згадує він**, – потрібно було робити вибір. І я його зробив на користь захисту моєї держави. Я не міг би собі пробачити, що хлопці на фронті, а я не з ними.

Тоді, у перші дні повномасштабного вторгнення, рішення багатьох людей були швидкими і майже без вагань. Хтось ставав волонтером, хтось евакуював родини, а хтось брав до рук зброю.

Олесь належав до тих, хто вирішив: його місце – на передовій. Він починав

службу рядовим. Без гучних звань, без особливих привілеїв – просто солдат, один із тисяч, які стали на захист країни. Його шлях проліг через штурмові підрозділи, де війна завжди найближча, а рішення приймаються за секунди.

– Я не служив строковою, – **продовжив «Топаз»** (це його сьогодні позивний як начальника зв'язку і кібербезпеки танкового батальйону 56-ї Маріупольської мотопіхотної бригади. – **Авт.**), – спочатку служив у роті охорони Іваницького ТЦК і приглядався, як хлопці заряджають набой до автомата, бо не знав як це зробити. Сьогодні все це вже позаду. Через кілька місяців я вже був під Бахмутом, як боець штур-

мових військ. Нас називали винищувачі танків, або протитанкістами. Пам'ятаю перший знищений рашистський танк – це було 1 лютого 2023 року. Шість днів за ним полювали – екіпаж був досвідчений, навчений, але того дня вже був не їхній день. Підловили його, коли показав бік і наша дівчина-оператор, майстриня своєї справи, на відстані 4800 метрів підвела ракету точно в ціль. Другою його добили. «Топаз» був там, де найгарячіше. Донецька, Запорізький напрямок – назви, які давно стали символами важких боїв і виснажливого протистояння. Саме там проходили його військові будні: позиції, окопи, бойові виходи, втрати і короткі перепочинки між ними. За чотири роки війни його служба змінилася так само, як змінився і він сам. Від рядового солдата Олесь пройшов шлях до офіцера – начальника зв'язку і кібербезпеки танкового батальйону 56-ї Маріупольської окремої мотопіхотної бригади. Це посада, де за сухими словами ховається величезна відповідальність. У сучасній війні зв'язок – це не просто рації чи кабелі. Це нервова система підрозділу. Від

того, наскільки стабільно працює комунікація, залежить координація бойових дій, безпека підрозділів і, зрештою, життя людей.

– Запеклими були бої на Запорізькому напрямку під час наших наступальних дій влітку 2023 року. Доводилося вибивати ворога з позицій, де він окопався: нас десять і їх десять, але вони в окопах, – **згадує Олесь**, – але у нас БМП із спареною тридцятиміліметровою гарматою і ми вибиваємо рашистів.

На фронті воюють також його брат і дядько. Ще один брат загинув у боях, захищаючи Україну від російських окупантів.

Війна навчила його швидко приймати рішення, відповідати не лише за себе, а й за інших. Та особливість історії Олесь ще й у тому, що ця війна для нього – не лише служба, а й родинна боротьба. На фронті воюють також його брат і дядько. Але вона принесла й біль, який уже ніколи не зникне. Ще один брат загинув у боях, захищаючи Україну від російських окупантів. Це той біль, який не вимірюється словами і не вкладається у статистику втрат.

Сьогодні Україна тримається не лише на техніці, укріпленнях чи міжнародній підтримці. Вона тримається на людях – тих, хто добровільно став на захист держави і вже четвертий рік не сходить із цього шляху. «Топаз» – один із них.

– Висловлю таку думку, – **поділився Олесь**, – армія вже у 2022 році виконала свою місію, захистивши і

відстоявши свою державу. Згадайте, йшли ворожі армії техніки і живої сили, йшли у пекло на українській землі. Зараз треба тримати стрій, дотиснути ворога політично і все у нас вийде. Однозначно, перемога буде за нами. Що ж до мобілізаційного ресурсу, то це важка тема – вмотивовані йдуть і воюють, невмотивовані біжать, у кого здоров'я слабше – воюють, не так якісно, але ж воюють.

Історія нововолинця, який прийшов на фронт рядовим, а став офіцером, – це історія про покоління українців, що дорослішало разом із війною. Про людей, які ще вчора працювали у мирних професіях, а сьогодні стали основою українського війська.

15 днів відпустки раз на рік малувато, щоб сприйняти й оцінити тилове життя, розмірковує офіцер, але дні спілкування з дружиною, родиною дають вагомий моральний підтримку. Наш Захисник бачить приємні зміни у місті, вражений позитивною зміною рекреаційної зони біля міського озера.

Олесь висловив велику подяку владі міста і мешканцям територіальної громади за надання постійної допомоги частині, зокрема, у придбанні автомобіля, який вже допомагає виконувати бойові завдання. Також, на його думку, вдалося реалізувати проєкт по створенню відділів супроводу ветеранів. Принаймні, у Нововолинську його фахівці надають війнам конкретну допомогу і опіку.

Зараз «Топаз» на бойових позиціях. І поки триває боротьба, саме такі історії нагадують: за кожним підрозділом, за кожною бригадою стоять конкретні люди – зі своїми родинами, втратами і вірою у перемогу. З такими людьми ми переможемо. ■

Побачення з Волинню

Свою першу теплицю поставив... у 9-му класі!

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ТЕПЕР У МЕШКАНЦІВ СЕЛА, ПО СУТІ, – ДВА ВИДИ ДОХОДІВ»

За багато років журналістської праці на Маневиччині доводилося бувати багато, а то й безліч, разів. Читацький лист, пригадую, приводив у Рудку. Тож знаю на цьому кутку, обабіч «бетонки», й село Будки – центральну садибу колишньої сільської ради, а нині – Будківського старостинського округу, що належить до Маневичської селищної громади. Але щоразу проїжджала його, так кажуть, транзитом. Та ось коли потрапила сюди нещодавно (трапилася гарна нагода – треба було вручити 1000 гривень від газети «Волинь» нашому шанувальнику Віктору Гребеню), то мимоволі подумала, що журналістські дороги давно не заводили мене сюди. Бо якби була тут в останні роки, то, звичайно ж, не могла б не зацікавитися тим, як багато мешканців цього села спеціалізуються на тепличному бізнесі. З головної вулиці видно, що зразу ж за обійстями зведені чималі теплиці...

За одним із письмових джерел, назва села Будки пов'язана з тим, що в давнину виникло поселення біля «буд» – спеціальних заводів, де виготовляли поташ, двогогот та смолу, спалюючи дерев'яні колоди в конусоподібних будках. Оскільки процес виготовлення був тривалим (2–3 місяці), тобто робітники мали бути тут постійно, тому й селилися поруч.

А ось у музеї місцевого ліцею його відвідувачі мають можливість дізнатися про іншу версію походження назви села. І пов'язують її з тим, що «колись тут була економія пана Яроцького. Для більшої інтенсивності й продуктивності виконання робіт панщини сюди Яроцькими були переселені підлегли йому селяни. З Лісова – 8 сімей, з Чарторийської – 7. Частина ісесян була куплена з інших планських економій. Поселення ці були схожі на буди. Пізніше ці «буди» закріпилися за назвою «Будки». Виникло село приблизно в другій половині 17-го століття». Хоч, до речі, Вікіпедія подає іншу дату заснування села – 1577 рік.

Так чи інакше, можна поміркувати, що давнє ремесло з липино часу поступилося сільському господарству, яким займалося місцеве населення. Зокрема, й тоді, коли тут був колгосп, заснований у повоєнних, 1940-х роках.

А ось сьогодні, де заробляють люди, як мовиться, на хліб насущий?

На це питання староста Будківського старостинського округу Сергій Ліщук каже:

– Тепер у мешканців села, по суті, – два види доходів. Один іздають на сезонні роботи в Київ, якщо йдеться про Україну, а також у Поль-

Тетяна Мартинюк: «Перш я вирощувала квіти тільки для свого городу, а тепер вирішила трохи заробити. Бо ж пенсія – три тисячі».

щу, Естонію, інші займаються тепличним господарством – вирощують овочі.

З приводу закордоння, то зразу таке уточнення:

– Хтось ще до війни виїхав і залишився там, хтось, як тільки почалося повномасштабне вторгнення. Загалом до тридцяти чоловік вже чотири роки живуть у країнах Європи. Такі навряд чи й вернуться. Відносно до кількості населення – в Будках живе 400 чоловік – це немало.

«З ЧАСОМ ТУТ І ДОРОГА БУДЕ ТАКА, ЯК ТРЕБА, І ВОДА ПІДВЕДЕНА»

Із старостою села Сергієм Ліщуком ми їдемо безпосередньо на той масив, де зведені теплиці. Свого часу тут була колгоспна земля. За словами Сергія Івановича, тут не менше п'ятдесяти гектарів. Коли в 1990-х роках її розпаювали між людьми, то так сталося, що земля облогувала – ніхто не орав, не сіяв:

– Ото бачите за теплицями поле, вкрите бур'яном-сучостом, – так було й тут.

Увагу привертають будинки поряд, видно, що в стадії будівництва. Уже ціла вулиця, яку, відповідно до ландшафту по сусідству, так і назвали – Лісова. Сергій Іванович розповідає:

– Ще до того, як я став старостою (на цій посаді – лише півтора року), було роздано дев'ятнадцять земельних ділянок під забудову. В основному тут вирішили побудуватися якраз ті, хто займається тепличним господарством. А от струм до цього масиву підключили тільки торік. Наприклад, Андрій Мартинюк, який започаткував у Будках тепличний бізнес, тягнув проводи від свого дому, а то – до двох кілометрів.

Уздовж вулиці стоять новенькі бетонні електроопори. Доводилося чутти (розповідати на сторінках «Волині»),

як то непросто й дуже дорого зараз електрифікувати нову вулицю в тому випадку, коли йдеться про віддалений масив. Староста з цього приводу говорить:

– Нам пощастило. Неподальк стояв мало задіяний трансформатор колишнього колгоспу. Він і виручив. Хоч, звичайно, довелося трохи поїздити, оформляючи дозволи на підключення. Нас підтримало керівництво Маневичкої громади, – по інстанціях ходили разом із начальником управління капітального будівництва селищної ради Ігорем Пінчуком. Зате з минулої осені масив – зі світлом.

«Чоловіки, можна сказати, живуть тут. Кооперуються й по черзі залишаються на ніч.»

Їдемо ґрунтовою дорогою. Староста розмірковує:

– З часом і дорога буде така, як треба, і вода підведена. Бо хлопці, які будують тут, – старанні, хазяйновиті. Серед них і християни віри євангельської, і православні. Різнici нема – дружно хазяйнують. От і зараз, поки теплиці ще опалюються (відрадження в Будки припало на 5 березня. – Авт.), чоловіки, можна сказати, живуть тут. Кооперуються й по черзі залишаються на ніч. Та й якщо громіздку теплицю треба закрити плівкою, то сам цього не зробиш, – потрібна допомога.

Біля теплиці – стоси колодок – ними й палять, щоб їх обігріти. Із труби-комина на одній із них вється вгору дим. Зупиняємося. Заходимо й потрапляємо у весну, а то й літо – рівними рядками тут висаджена розсада огірків –

Староста Сергій Ліщук – на новій вулиці, яку, відповідно до ландшафту по сусідству, так і назвали – Лісова.

Біля теплиць – стоси колодок – ними й палять, щоб їх обігріти, поки сонечко не захаչайнус на повну.

на стебла ось-ось з'явиться цвіт. Можна й поспілкуватися. Господар на місці, але молодий чоловік зразу каже, що не з ним треба говорити, а з Андрієм Мартинюком, «який вам багато розкаже». Власне, вже вдруге чую це прізвище – це ж про нього, як «першопрохідця» в тепличному бізнесі, згадував і староста. Залишалось дочекатися, поки Андрій, відгукнувшись на дзвінок хлопців, котрі вважають, що про тепличне господарство в Будках треба говорити, в першу чергу, з ним, під'їхав до нас.

«Я ВЖЕ П'ЯТНАДЦЯТ РОКІВ ЗАЙМАЮСЯ ТЕПЛИЧНИМ ГОСПОДАРСТВОМ»

Зустрілися з Андрієм, познайомилися ще особисто, бо заочно вже начувана про нього. Нині моему співбесіднику – тридцять років. Тим часом він каже: «Я вже п'ятнадцять років займаюся тепличним господарством».

Мимоволі засумнівався, чи ж все правильно «з арифметикою»? А таки правильно, судячи з подальших слів:

– Я ще дев'ятикласником був, коли поставив біля хати, всього на одній сотці, свою першу теплицю.

А ось стосовно того, звідки в хлопця така зацікавленість, то було так:

– Моя мама родом із села Більська Воля – це у Вараському районі на Рівненщині. Там давно й потужно тепличний бізнес розвивався. У цьому селі й тепер живуть мої дядьки. Від них я й перейняв перший досвід, будучи ще школярем. Та й мама моя трохи знала про це справу.

Одне слово, склалося так, що Андрій ось так із юності сам собі створив робоче місце. Тепер у нього – не одна тепличка на сотці землі, а три: менші дві – площею по вісім соток, більша – дванадцять. Ось у тій, більшій, ми й були. Якби трохи раніше приїхала, то нічого цікавого не по-

бачила б. Огірки, які місяць росли в розсаднику, що біля хати, висадили тут 28 лютого, попередньо два дні опалюючи теплицю («а за холодної погоди й довше»), щоб прогрівся ґрунт. Я бачила їх менш як через тиждень після посадки. А якщо, припустимо, приїду сюди в кінці березня, то будуть уже перші огірки. Ще через тиждень – почнеться масовий збір врожаю. І так – до серпня, а то й до вересня.

Для ілюстрації того, як тут із часом мінятиметься картинка, Андрій показує на мобільні архівні знімки. На фото, датованому серпнемові порою, він із дружиною – в одній із теплиць: на розкішних, височених стеблах достигає перець, поряд – цвітуть чорнобрюшці. Тільки квіти тут, виявляється, – не для краси. Точніш – красиве і корисне в одному: чорнобрюшці й око тишать, і є гарним компаньйоном для перецю, бо своїм різким запахом захищають його від шкідників.

Звичайно ж, про кінцевий результат зайшла мова, адже посіяти, посадити, виростити й навіть зібрати врожай – це ще, скажемо так, – незакінчений процес. Ті ж огірки, перець треба реалізувати. Як із цим?

– На хороший продукт завжди є клієнти, – говорить Андрій. – Років три – чотири я вже практично не стою на ринку – товар у мене оптом розходиться. Оптом і раніше здавав, але тоді ще торгував на базарі, і вже туди приїжджали оптови покупці. З часом з'явилися свої клієнти в Ковелі, Луцьку й навіть Києві – телефоную їм, домовляюся й вони звідси забирають огірки, перець.

«КОЛИ Я ПОЧИНАВ ХАЗЯЙНУВАТИ, ТО В НАС БУВ ЛИШЕ КОНИК»

Побували ми того дня і вдома в Андрія Мартинюка. Хотілося побачити, звідки все почалося, – де на сотці землі стояла перша тепличка.

Мама Андрія, Тетяна Кирилівна, яка, за словами сина, теж трохи знала тепличну справу, виявляється, – давно займається квітами.

– Колись, – каже вона, – у нас такого розсадника, як зараз, не було – парнички виручали. То вже Андрій збудував приміщення, де вирощуємо розсаду для теплиць. Тут і квіти мої. Перш я сіяла їх тільки для свого городу, а тепер вирішила трохи заробити. Бо ж пенсія – три тисячі.

Жінка п'ять років тому овдовіла. Вітшена, що Бог дав добрих дітей – виростили з чоловіком три доньки й сина. Тепер ще й невістка має («Я – Тетяна й вона Тетяна»).

От щодо невістки, з якою ми познайомилися, то це теж – «рівнянський слід».

Та ще й пов'язаний із тепличним бізнесом Андрія. Якось повіз він на замовлення перець у Сарни. А виїшло, що ця потіша стала доленосною, бо познайомився тоді зі своєю майбутньою дружиною. Вони, вважає, – ровесники – Тетяна на чотири місяці молодша. Два роки тому одружилися. А торік у вересні в подружжя син народився. Тож поки що жінка, яка теж долучилася до сімейного бізнесу, більше вдома – з п'ятимісячним Олександром. У теплиці Андрієві допомагає сестра Марія, яка «після навчання в Луцьку все ж вирішила повернутися додому, в рідне село».

У Мартинюків, як кажуть, біля чого ходити. Адже вирощують ще й лохину – біля хати, на тому болотці, де, як розповідали, й косити не можна було, декілька років тому посадили ці, такі популярні нині на Волині ягоди. А ще ж і віви вирощують – у хазяйстві мають їх півтора десятка. Тож кожен день – у праці. Зате сьогодні Андрій може сказати, підсумовуючи результат нелегкої роботи:

«КОЛИ Я ПОЧИНАВ ХАЗЯЙНУВАТИ, ТО В НАС БУВ ЛИШЕ КОНИК»

Побували ми того дня і вдома в Андрія Мартинюка. Хотілося побачити, звідки все почалося, – де на сотці землі стояла перша тепличка.

Влада і громада

«Головне в роботі старости – дотримуватися законів людяності та держави»

Євген Пились на Горохівщині – знаний лідер! Поміж людей цього скромного чоловіка вирізняє поважна постава та доброзичливий погляд, у сесійній залі – завжди виважена власна думка, а вдома він – хлібороб, пасічник, садівник...

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

24-и роки тому жителі сіл Новосілки, Мислині, Ковбань та Кумовище обрали пана Євгена сільським головою. Наче в воду дивилися, міркуючи, що на цій найвищій сільській посаді його слово в жодному випадку не розійдеться з ділом, а вроджена шляхетність послугує на добро кожному, хто потребуватиме допомоги впливового та далекоглядного керівника. Коли ж із децентралізацією настала потреба обирати старосту, новосілкиві забажали бачити ним перевреного роками та справами Євгена Пилися.

Сьогодні Євген Трохимович приймає щедрі вітання з нагоди свого знакового 70-річчя. Додзвонитися до ювіляра – не просто. Всі, хто його знають, засвідчують свою повагу щирими побажаннями. Одне з таких колеги іменинника надіслали в редакцію газети «Волинь», бо він – її читач уже понад п'ятдесят років...

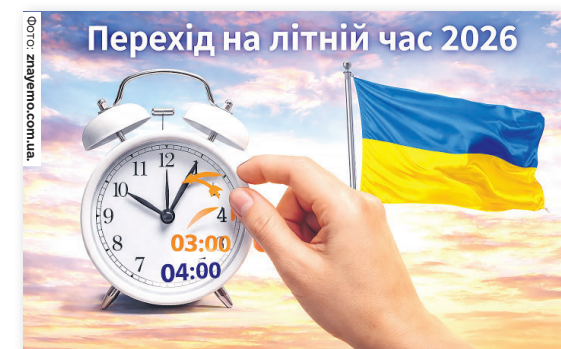
АНКЕТА ЧИТАЧА ГАЗЕТИ «ВОЛИНЬ»:

1. Прізвище, ім'я, по-батькові, освіта, професія...

– Пились Євген Трохимович, староста Новосіківського старостинського округу Горохівської територіальної громади. Закінчив Горохівський радгосп-технікум і Луцький політехнічний інститут.

2. З газетою «Волинь» Ви вже...

– О-о-о-о-о-о! Точно більш ніж півстоліття. Передплачу та читаю «Волинь» ще з молодості. З дитинства пам'ятаю, як в селі (її, вочевидь, по всій області) виглядала кожна хата. Так склалося, що здобувши професійну освіту, я став жити та працювати в Луцьку. Там теж почав передплачувати видання, як мовиться, вже з традиційної цікавості. Бо це ж – «Волинь»! Це ж часопис та джерело інформації зі всього рідного краю. Прочитати «Волинь», то ніби побувати відразу

29 березня 2026 року о 03:00 ночі стрілки годинників потрібно перевести на одну годину вперед – одразу на 04:00.

Через це українці спатимуть на годину менше, але ввечері буде довше світло.

Попри резонансний ухваленний законопроект про скасування сезонних переходів, у лютому 2026 року закон не набув чинності, і переведення годинників залишається обов'язковим.

«Добра порада мудрому теж не буває зайвою», – переконаний Євген Пились.

4. «Пились – завжди за правду!», «Євген Трохимович – завжди перший виконавець усіх рішень та вказівок», «Ще не встигнем доїхати в Горохів, а в Пились вже все відзвітовано» – так зазвичай з повагою кажуть про Вас колеги-старости...

– І я про всіх них та кожного зокрема хорошої думки. Всі вже досвідчені, але усвідомлюють, що добра порада мудрому теж не буває зайвою.

5. З початком війни Ваш старостинський округ почав волонтерити одним із перших...

– Так, робимо це досі щодня. Не переставою допомагати продуктами, грошима та всім іншим, що потрібно на передовій. У Новосілках волонтерство започаткувала сім'я Катерини та Івана Андрощуків. Активно співпрацюємо з Горохівською спільноту учасників АТО/ООС «Щит» та її лідером Віталієм Гладуном. Близько 60-ти жителів наших сіл сьогодні боронять Україну від російського агресора. На жаль, уже п'ятьох Героїв провели в засвіти...

6. З якими проблемами найчастіше звертаються до Вас жителі вірених Вам сіл?

– З тими ж, які доводилося вирішувати на посаді сільського голови: соціальний захист, земельні питання, особисті звернення... Багатьма труднощами людям допокає війна, але до-

помогти кожному навіть порадою теж завжди вважаю своїм обов'язком.

7. Чи багато нажили в селах недоброзичливців, будучи лідером відвертим, вимогливим до порядку, порядності?

– Вважаю, що посадовець повинен знайти спільну мову з кожною людиною. Мої виборці знають: я не потураю лінвним, нечемним, зловмисним. Якщо комусь цим і наступаю на моль, то – їхні проблеми.

«Мої виборці знають: я не потураю лінвним, нечемним, зловмисним. Якщо комусь цим і наступаю на моль, то – їхні проблеми.»

8. За вікном – весна, роботи побільшало і в приватних господарствах, і в громадських місцях. Що на часі?

– Великодній благодійний! Маємо прикрати сільські кладовища, парк, узбіччя, словом, усі закутки й зробимо це. Звісно, відчувається нестача чоловічих рук, але впораємося!

9. Кого назвете помічниками, коли треба вирішити щось негайно?

– Це – місцеві підприємці, фермери та керівники великих сільгосппідприємств. Вдячний усім, хто не залишається бай-

думим до прохань, скажімо, посприяти в організації футбольних змагань чи розчистити дорогу від снігу... Є головне – бажання допомогти та взаєморозуміння.

10. Що ініціюєте найперше, коли закінчиться війна?

– Звісно, підтримаю всі ідеї, які стосуватимуться реабілітації військовослужбовців, допомоги сім'ям загиблих та зниклих безвісти воїнів. Дуже хотілося б з'єднати наші села добротни-

ми дорогами. В нас такі красиві хати, обійстя, а ось сполучення із Гороховом та Луцьком дуже погане через жакливе дорожнє покриття. Словом, почнемо, продовжимо й зробимо те, що планували й уже зробили б, якби не москалі.

11. Що назвете головним в роботі старости?

– Дотримання законів держави та людяності Рідній Україні з висоти своїх років зичу миру, мудрості, співчизникам – любові та поваги до рідної країни та розуміння честі – бути українцем! ■

Вітаємо!

Адресуємо щирі вітання старості Новосіківського старостинського округу Горохівської територіальної громади Євгенові ПИЛИСЮ зі знаковим ювілеєм.

Сьогодні доля дарує нашому колезі перевесло з 70 життєвих літ, а люди щедро вішнують цього лідера вдячності та найгарнішими побажаннями.

Шановний Євгене Трохимовичу!

Маємо честь у вас більше двох десятків літ бути колегами! З Вами дієво вирішувати проблеми та приємно співувати в кожному добродію товаристві. Не вмієте лукавити, не любите нещирості, не визнаєте посередності. Натомість до рожите відповідальністю та інтелігентністю. Ваші поради повсякчас доброзичливі, в кожній Вашій справі однаково важливими є голос мудрості та людяності, а жителі сіл, у яких Ви є лідером, поважають Вас чоловіком слова та діла.

Ми бажаємо Вам, пане Євгене, міцного-міцного здоров'я та Божої любові! Нехай пло-

доносить Ваш сад, медоносить бджоли, серце сповнюється радістю від хороших подій, життя рясніє невтомністю та достатком, здійсненними планами, а наша Україна нехай буде мирною, мудрою та багатою такими господарями, як Ви!

З роси та води Вам, ювіляре!

З повагою – голова Горохівської міської територіальної громади Віктор Годик, старости – Тетяна Панасюк, Наталія Сірюк, Віктор Коритко, Ярослав Зельський, Олександр Мартинов, Василь Казун.

У сервісному центрі МВС № 0741 у селі Струмівка на Волині збільшили кількість маршрутів для практичного іспиту з водіння. Якщо раніше їх було 9, то тепер – 20.

Майже 2000 нових зелених саджанців з'явилася на території Новоосілівської громади в рамках компенсаційного озеленення (висадка нових дерев чи кущів замість знесених).

У селі Кульчин неподалік Луцька на майже десяти гектарах планують звести об'єкти транспортної інфраструктури та дорожнього сервісу. На землях, які нині пустують, хочуть облаштувати станції технологування, виробничі будівлі та парковки.

Усміхніться!

Якщо раптом ви виявили в себе симптоми грипу – 200 грамів із перцем – і все, як рукою зніме. Якщо раптом не виявили, все одно випийте: значить, – глибоко сидить зараза...

– Допитують гуцула:
– То ви крали гроші?
– Не, не я.
– А у вас є алібі?
– А що то таке?
– Ну вас хтось бачив у той час, коли пропали гроші!
– Слава Богу, ніхто!

– Отак після 25 років шлюбу намагався організувати романтику, запалив свічки... Прийде він і питає: «Хто вмер?»

Герої нашого часу

Закінчення. Початок – на с.1 і на с. 3

Марія ЛЯХ,
газета «Ратнівщина»

ВІД ОБОРОНИ КИЄВА
– ДО БАТАЛЬЙОНУ
«ХАМЕРРА»

Коли почалося повномасштабне вторгнення, Валерій приєднався до лав місцевого «Правого сектора» і одразу вирушив на Київщину. Там йому навіть вдалося роздобути трофейний російський АГС і ним він завдав чималих втрат ворогові. Потім була Чернігівська область, згодом – Харківська. На Харківщині під Барвінковим 8 квітня 2022-го загинув їхній командир Тарас Бобанич із позивним «Хаммер». Йому присвоїли звання Героя України з орденом «Золота Зірка» (посмертно). Він мав настільки беззаперечний авторитет, що бійці після загибелі командира свій загін називали на його честь – батальйон «Хаммера», який тоді ж перейшов у ЗСУ.

Якийсь час підрозділ Валерія Михалевича перебував на ротатії на Хмельниччині. Несподівано у нього відмовила ліва рука. Увечері ще все було нормально, а на ранок пальці руки перестали працювати. Після тривалих обстежень виявилось, що в нього хвороба Лайма, яка стала наслідком укусу кліща. Скільки він не лікувався, зрушень ніяких не було. Тоді йому порадили звернутися в інститут нейрохірургії в Києві. Лікарі констатували, що нерв уже відмер, його відновити неможливо, можна хіба що пересадити з іншої частини тіла, і так частково відновити руку. Але командування дозволу на операцію не дало, натомість знову скерувало на лікування у військовий госпіталь. Потім була ВЛК, на якій його мали визнати обмежено придатним, але Валерій цього собі просто не уявляв. Він попросив лікарів піти йому назустріч, написати, що спостерігається позитивна динаміка і він одужує, аби міг повернутися до своїх побратимів. Батько вмовляв, щоб погодився на статус «обмежено придатного». У роті охорони, де тоді саме служив Микола Андронович, не вистачало людей. Але відповідь сина була чіткою: «Тату, я не хочу служити. Я хочу воювати!»

КОМАНДИР ГАРМАТИ
З ОДНІЄЮ РОБОЧОЮ
РУКОЮ

Ось так чоловік з однією робочою правою рукою повернувся в стрій. Разом із побратимами його направили у Нацгвардію. Там вони пройшли навчання на дрони у роту безпілотних систем бригади «Рубіж». Воювали під Кліщіївкою. Тоді якраз почався наступ. Дрони швидко закінчилися і їх повернули назад на базу під Київ. Власне з цього і почався період справжнього бойового

На Волині 30 студентів та студенток Волинського національного університету долучилися до спеціалізованого військово-патріотичного вишколу «Воїн-Вовчулка» імені полковника УПА Петра Олійника. Навчання відбувалося під патронатом Командування Сил спеціальних операцій ЗСУ.

«Я не хочу служити! Я хочу воювати!»

Фото з архіву родини МИХАЛЕВИЧІВ.

Про командира гармати Валерія Михалевича ходили легенди в підрозділі і знімали сюжети журналісти.

розквіту підрозділу – Валерій разом із побратимами у жовтні 2023-го став бійцем групи спеціального призначення «Омега» Національної гвардії України. Командиром підрозділу був Станіслав Стовбан із позивним «Вальс». Після пройдених навчань Валерія призначили командиром 105-міліметрової гаубиці. Він відповідав за гарматний розрахунок. Потрібні були математичні знання і володіння комп'ютером. Усе це у Валерія було. До того ж, він гарно орієнтувався на місцевості і мав низький поріг страху. Майже 9 місяців на фронті безперервного опору ворогові на Запоріжжі, Донеччині та Харківщині. Валерій став героєм телевізійного сюжету «Суспільного». Про нього, як командира гармати, ходили легенди в підрозділі. І при цьому він був максимально скромний. Ніколи не пишався своїми нагородами. Про себе і про свої успіхи нічого не говорив.

СПОГАДИ БОЙОВОГО
КОМАНДИРА ПРО «ЕМО»

Натомість ставив у приклад свого командира Стаса «Вальса». Бійці його дуже поважали і старалися виконувати всі його накази. Він пройшов АТО, був серед захисників Донецького аеропорту у складі 80-ї ДШБ. Втратив ногу, але після успішного протезування повернувся назад на війну. Зі Станіславом нам вдалося поспілкуватися. Факти, які розповів про колишнього підлеглого бойовий командир, вражають: – Наша спільна служба розпочалася в жовтні 2023 року. Валера прийшов у наш загін одним із перших. Почав вчитися управлінню 105-міліметровою гаубицею. Ізрештою був призначений командиром гармати. У нього були унікальні математичні здібності. Він був високоінтелектуаль-

ним хлопцем. Перша наша робота відбулася взимку 2024 року на Запорізькому напрямку. Закінчився наш контраст наступ і почався наступ з російського боку. Саме там, у найзапекліших точках, працювала Валерина гармата. І зарекомендував він себе з найкращого боку. Якщо за гарматою був Валера зі своїми хлопцями, моя душа була спокійна. Одному Богові відомо, скільки життів він врятував своєю роботою, скільки штурмів відбив. Тільки за приблизними підрахунками він зупинив понад 40 штурмів за одну ротатію.

«І в той момент прилетів КАБ – 250-кілограмової бомба, яка впала за кілька метрів від бліндажа. Смерть усього екіпажу була миттєвою.»

Було всяке. Потрапляли під обстріли. Позиція горіла, але хлопці були живі, робота продовжувалася. Ми разом пройшли три ротатії. Після Запорізького був Сватівський напрям, потім – Куп'янський. Специфіка групи полягала в тому, що ми надавали вогневу підтримку саме там, де було необхідно. Я був його командиром два роки. Далі хлопці пішли в іншу вогневу групу, проте ми постійно продовжували спілкуватися.

– З розповідей рідних, Валера у всьому старався Вас наслідувати. Ви так близько приятелювали?

– Валера в АТО служив у десантних військах. Я теж десять років служби віддав ДШВ. Нас це зблизило. Ми з ним були не просто побратими. Ми подружилися. У проміжках між завданнями грали в шахи. Відтоді навіть коли були в різних вогневих групах і мали кілька вільних хвилин, грали в інтернеті у шахи. От, і крайню партію ми з ним не дограли. – Яким Валерій був у

спілкуванні з побратимами?

– Завжди спокійний. Інколи навіть проявлялося щось флегматично-меланхолійне. Але завжди з посмішкою. Навіть найбільш дурнувату ситуацію він вмів перевести на сміх. Це – війна. Люди на нервах. Але він ніколи не йшов на конфлікт і залишався максимально спокійним, що б не трапилося. Валеру любили в найширшому сенсі цього слова. Він був для мене не просто бойовою одиницею. Це була частина мого життя. Як і «Дубас», і «Антрацит», які загинули разом із ним.

– Поясніть нашим читачам, у чому була суть роботи артилеристів?

– Гармати ніколи не працюють надто близько від лінії бойового зіткнення. Там працюють піхота, штурмовики. А що значить виставити на позицію гармату? Це цілий процес, доволі трудомісткий. Її треба привезти, замаскуватися, виставити у потрібній позиції і забезпечити бодай мінімальну безпеку обслузі. Так от, Валерина гармата працювала з таких місць, куди боялися ставати навіть з мінометами. У нас спрацював тактичний хід. Ми ризикнули і виставили гармату, саме Валерину, за півтора кілометра від лінії зіткнення. Противник ніяк не міг зрозуміти, як ми умудрилися насипати їм на відстані понад 10 км від лінії фронту. Вони прочесали всю місцевість, обнищпорили всі посадки. І два місяці витратили на пошуки, а Валера весь цей час завдавав колосальних втрат ворогові. Це був прогнозований ризик. Він

був крутим командиром, у нього був крутий навідник і номер обслуги, але найголовніше, що він взяв на себе відповідальність і не побоявся працювати там, де інші ворухнуться боялися.

БУВ АРТИЛЕРИСТОМ,
А СТАВ «БОМБЕРОМ»

Поцікавилася в батька бійця, як він воював у таких важливих вогневих точках з однією рукою. Микола Андронович розповів, що в «Рубіж» його взяли без проблем, а от у спецпідрозділ «Омега» брати не хотіли. Але він просив, хлопці просили. І знайшли такий компроміс: його спочатку зарахували в підрозділ поза штатом. Він їздив на навчання, виконував роботу, але йому не платили зарплату. І в той час рука почала відновлюватися. За місяць вона стала працювати. Боєць був дуже радий, що може воювати на рівних, бо раніше хлопці прикривали, помагали виконувати якісь завдання.

Остання офіційна відпустка у Валерія Михалевича була у серпні 2025-го. Він провідав батьків, зустрівся з дівчиною, а потім разом із рідними і друзями поїхали на відпочинок у Карпати.

Після відпустки почалося навчання на безпілотниках. Воно тривало майже всю осінь. Вивчали управління системами «Вампірів» – маленькими бомбардувальниками, які нечутливі до РЕБів. На пропозицію командира залишитися в навчальному центрі в Києві відмовив, бо хотів бути корисним на фронті. Відтак наприкінці грудня 2025 року потрапив на Покровський напрям. Вели активні бойові дії. Втратили багато «Вампірів», але багато й виконали бойових завдань. Валерій був пілотом. Але досить швидко виявилось, що в сусідньому екіпажі немає бійця – техніка зі спорядження боєприпасів. І він перейшов туди. У складі того екіпажу Валерій і загинув 16 лютого.

Військові розповіли, що Валерій з побратимами Андрієм і Богданом були на позиції. Валера сидів у бліндажі за робочим столом. І в той момент прилетів КАБ – 250-кілограмової бомба, яка впала за кілька метрів від бліндажа. Смерть усього екіпажу була миттєвою. Шансів вижити в бійців не було.

ІСТОРИК, ЯКИЙ ГРАВ
У ШАХИ, НА ГІТАРІ
І ЛЮБИВ ТЕАТР

Сестра загиблого Олеся каже, що брат любив любити театр, вистави, надзвичайно багато читав. Створив книжковий клуб серед друзів «Книжковий хробак». Вони читали однакові книжки і потім їх обговорювали. А щоб приєднатися до клубу, треба було купити книжку і подарувати якійсь незнайомій людині. Сам по роliках в інтернеті навчив-

ся грати на класичній гітарі, на електрогітарі. Дуже любив спорт. Особлива його любов була до шахів. Ну, й історія, звичайно. За час служби поповнив експозицію Кортеліського історичного музею експонатами війни сьогодення.

– Він приїжджав у Київ, заїжджав до нас, – ділиться сестра. – Часто ми ходили гуляти. Він всюди витягував мене на різні виставки. У квест-кімнати. Був дуже активним, розвивався, дуже багато читав, слухав завжди нестандартну музику, був креативним. Ми разом відпочивати їздили. Він ніколи не сидів удома. Завжди кудись їздив і ще й мене витягав із собою. Дуже любив нашу доньку Єву. Вона його дуже сильно любила. Він завжди з нею грався, катався на роliках, вона завжди так чекала його в гості. Англійську сам вивчив вже у дорослому віці. Він все життя працював і вчився одночасно. Він був справжнім патріотом і таких людей дуже мало.

ПОНАД УСЕ ЦІНУВАВ
ВІРНИСТЬ

Найбільшою чеснотою Валери сестра вважає чесність. А сам Валерій казав, що його найбільша цінність – це вірність. Він захоплювався татуюванням і мав кілька їх на тілі. Але перше – ієрогліф на шії, який означав вірність. Коли 17 лютого святкували день народження доньки Єви, Олесі повідомили, що брат загинув.

Провести його в останню дорогу приїхало півсотні побратимів. Рідні були вражені тим, наскільки це хороші люди і як їм небайдуже. Вже згодом зрозуміли, що війна не могла позитивно вплинути на сина. Цей позитив на нього справили люди, які його оточували, – освічені, відповідальні, мудрі і просто добрі. Він був серед них і старався бути таким, як вони.

Ніколи не хизувався нагородами, бо не для цього воював. А за роки служби отримав їх чимало: медаль ДУК «За оборону Донбасу», медаль «За участь в антитерористичній операції», нагрудний знак «За зразкову службу», «Таврійський срібний хрест» та «Золотий хрест».

Відспівали воіна Валерія 22 лютого у Кортеліському храмі священника Гірниківського благочиння. Поховали його на місцевому кладовищі.

Віriamo, що за доброї душі і врятовані сотні життів побратимів він буде поряд з ангелами у Небесному Легіоні, а всіх, чиему серцю був дорогий цей відважний воїн, хай Бог укріпить терпінням і ще більшою любов'ю. Він був вірний у всьому до останнього подиху. Маємо про це пам'ятати! І шанувати патріотичну родину Михалевичів, які віддали Україні найдорожче, що мали, – свого сина Валерія. ■

Міністр внутрішніх справ Ігор Клименко повідомив, що після теракту у Львові у ніч проти 22 лютого Національна поліція збільшила час реагування на виклики. Тепер по деяких фактах поліція і ДСНС будуть приїжджати на 2–5 хвилин пізніше – там, де будуть сигнали про терористичну небезпеку. Внаслідок того теракту, нагадаємо, загинула 23-річна старша лейтенантка поліції з села Верба Володимирського району Волині Вікторія Шпилька.

У Львові пересадили донорське серце 39-літньому волинянину Віталію Гошку, який протягом 15 років боровся з тяжким захворюванням серця – кардіоміопатією. Усього завдяки важливому рішення родини донора шанс на життя отримали четверо пацієнтів (пересадили також печінку та дві нирки).

■ Колесо історії

Кулемет з літака, який впав, пролежав у багнюці більше 70 років

Фото із фейсбук-сторінки Петра ХОМИЧА.

Кулемет, який поповнив експозицію Маневицького краєзнавчого музею, є свідком локальної події на Маневиччині понад 70-річної давності.

У Маневицький краєзнавчий музей надійшов експонат – свідок авіакатастрофи, яка сталася у 1950-х роках між селами Замостя та Лишнівка, що на Маневиччині

Петро ХОМИЧ, директор Маневицького краєзнавчого музею

Інформація про падіння радянського військового літака між згаданими селами, в урочищі Порохниця, в першій половині 1950 років (найчастіше вказується 1952 рік), здебільшого базується на спогадах місцевих старожилів та краєзнавчих дослідженнях, оскільки вій-

ськові архіви СРСР того часу були суворо засекречені. Документальних підтверджень у відкритому доступі вкрай мало.

За свідченнями, місце падіння миттєво було оточене підрозділами КДБ та внутрішніх військ. Мешканцям села суворо заборонялося наближатися до об'єкта, а будь-які згадки про інцидент припинялися. За спогадами, уламки літака вивозили вантажівками під покривом ночі протягом кількох тижнів. Місцеві мешканці знаходили деталі обшивки та металеві елементи, які пізніше використовувалися в господарстві.

Причиною секретності, на мою думку, є те, що на той період на Волинському Поліссі активно діяли загони УПА, тому будь-які втрати радянської авіації в цьому регіоні приховувалися, щоб не показувати вразливості армії перед повстанцями...

Літак загорівся в повітрі та впав у болотисту місцевість лісового масиву. Екіпаж загинув. Ймовірно, це був стратегічний бомбардувальник, або важкий транспортний літак (місцеві згадують про «величезну машину»).

Кулемет, який поповнив експозицію Маневицького краєзнавчого музею, є свідком локальної події на Маневиччині понад 70-річної давності. Нині він прохо-

дить наукову інвентаризацію. Кулемет пролежав у багнюці більше 70 років за 300 метрів від вирви, куди впав літак.

«Мешканцям села суворо заборонялося наближатися до об'єкта, а будь-які згадки про інцидент припинялися.»

Будемо дуже раді, якщо хтось відгукнеться та доповнить інформацію новими дослідженнями, спогадами жителів навколишніх сіл, а військові експерти скажуть про тип кулемета. ■

■ Герої – серед нас!

Мужній боєць тепер передає бойовий досвід молодому поколінню

У День українського добровольця своїм Указом Президент Володимир Зеленський відзначив орденом «За заслуги» III ступеня Анатолія Суца – учасника бойових дій, учителя опорного закладу загальної середньої освіти «Камінь-Каширський ліцей № 1 імені Євгена Шаблювського»

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Державної нагороди камінь-каширець удостоївся «за особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові, сумлінне виконання професійного обов'язку».

– Наш земляк пройшов непростий бойовий шлях.

Ще в 2014 році одним із перших приєднався до лав оборонців рідної землі. Брав участь у боях біля Вугледару, на Куп'янському, Лиманському, Покровському напрямках. Був поранений. Тож після звільнення зі

«Брав участь у боях біля Вугледару, на Куп'янському, Лиманському, Покровському напрямках.»

служби за станом здоров'я, пов'язав своє цивільне життя зі справою, дотичною до військової. Нині він навчає молоде покоління. Його стихія – предмет «Захист України». Вихованці поважають свого наставника. Адже тут не тільки знання, а й коло-

Анатолій Суц ще в 2014 році одним із перших приєднався до лав оборонців рідної землі.

сальний досвід, здобутий буремними роками, доблесною працею, відвагою, мужністю, патріотизмом. Пишаємося нашим Героєм!

– про це йдеться на офіційній сторінці начальниці Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольги Ващук. ■

■ Проблема

Сума збитків, завданих довкіллю, – майже 8 мільйонів гривень

На території НПП «Прип'ять-Стохід» виявлено незаконну порубку

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Нещодавно під час проведення заходів, спрямованих на виявлення та запобігання адміністративних правопорушень, спеці-

лісти Державної екологічної інспекції у Волинській області виявили факт незаконної порубки дерев за межами населеного пункту села Ветли, що на Любешівщині, – на території національного природно-

го парку «Прип'ять – Стохід». На місце події було викликано слідчо-оперативну групу. Під час спільного огляду місця події зафіксовано незаконну порубку 362 дерев, порід – вільха, береза та осика, діаметрами від 10 до 36 сантиметрів.

Згідно з проведеними розрахунками, сума збитків, завданих державі внаслідок незаконної порубки дерев на території природно-заповід-

ного фонду, становить 7 839 306 гривень.

За даним фактом відкрито кримінальне провадження та розпочато досудове розслідування. Дії порушників кваліфіковано за ч. 3 та 4 ст. 246 та за ст. 252 Кримінального кодексу України. Щодо покарання, передбаченого ними, то це – чималі штрафи і навіть обмеження чи позбавлення волі, залежно від тяжкості наслідків злочину. ■

■ Пульс тижня

Очільниця району перевірила як харчують школярів

Нещодавно, в Міжнародний день шкільного харчування, начальниця Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук відвідала навчальні заклади Любешівщини – Мукошинську гімназію та Гірківський ліцей

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Обидві установи збудовані силами благодійників і меценатів. У Мукошинській гімназії, яка введена в експлуатацію у 2010 році, зараз – 58 учнів, у Гірківському ліцеї – 90. Заклад збудований у 2020-му. Очільниця району Ольга Ващук першочергово оглянула їдальні.

– Ідальні в такому вигляді, в якому вони є зараз, – це, напевно, – інвестиція у здорове майбутнє дітей. Мова не тільки про інфраструктуру, комунікації, обладнання. Тут також створені сучасні умови з дотриманням вимог санітарії, енергоефективності та безбар'єрності для усіх учасників освітнього процесу, – поділилася враженнями Ольга Петрівна.

До слова, в Міжнародний день шкільного харчування у всіх громадах району проходили комунікаційні заходи за участю представників органів місцевого самоврядування. Прикладом співпраці держави з громадами у впровадженні нових стандартів шкільного харчування став Камінь-Каширський ліцей № 1. Тут у рамках реформи здійснили реконструкцію харчоблоку. Як відомо, з державного бюджету на це спрямували близько 9 млн грн. Своєю чергою, Камінь-Каширська громада забезпечила співфінансування у розмірі 1,8 млн грн. У ліцеї – 1 258 здобувачів освіти. Заклад – потужний, відтак навчальний процес проходить у дві зміни. ■

У Деревківському лісництві горіли 65-річні сосни

Працівники ДП «Ліси України» оперативно зупинили пожежу на Любешівщині та спільно з поліцією затримали палія

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Пожежа виникла 15 березня у лісових масивах Любешівського надлісництва поблизу села Бірки. Вогонь спалахнув у Деревківському лісництві. Горіла лісова підстилка у сосновому насадженні, якому 65 років. Вогонь становив загрозу і для лісу, і для людей, адже поруч – житловий масив, що забудовується.

Працівники ДП «Ліси України» разом із підрозділами ДСНС та місцевої пожежної охорони швидко організували гасіння. Пожежу локалізували о 16:14, а вже о 16:21 – повністю ліквідували. На момент виявлення займання площа становила 0,10 га, а загалом вогонь пройшов 0,7 га лісу.

Причина пожежі – необережне поводження з вогнем. Особу порушника встановлено: це місцевий житель, який не зміг пояснити своєї поведінки.

Лісівники нагадують, що в регіоні утримується суха погода, а це значно підвищує ризик пожеж. Із настанням тепла люди почали спалювати суху траву на присадибних ділянках та полях. Одне невеличке вогнище може перерости в масштабну пожежу. ■

Незаконне підключення до водопостачання залишило провулок без води

Аварійна ситуація виникла у селищі Маневичі

Богдана КАТЕРИНЧУК

Під час проведення ремонтних робіт на провулку Яблуневому (перетин з вул. Івана Богуна) працівники Маневицького ВУЖКГ виявили незаконне підключення двох житлових будинків до системи водопостачання.

Такі дії недобросовісних мешканців призвели до виникнення аварійної ситуації та спричинили додаткові витрати для підприємства.

Виявлені порушення комунальні служби зафіксували й передадуть до відповідних органів для притягнення винних осіб до відповідальності. У Маневицькому виробничому управлінні житлово-комунального господарства наголошують на необхідності офіційного оформлення послуг з водопостачання. Адже самовільні підключення можуть призводити до аварій, перебоїв у роботі мереж та фінансових втрат для підприємства. ■

■ Редакційний щоденник

Дім, де дарують любов і тепло зовсім чужі...

Тут, у стаціонарі для одиноких людей, про них дбають, доглядають, створюють належні умови, але душа і серце прагнуть свого рідного дому...

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього тижня позаштатний кореспондент газети «Волинь» Ніна КОСТРУБА

...ОСТРІВКОМ МИЛОСЕРДЯ, ЩО В СЕЛІ БІЛОСТОК

Так нерідко називають відділення стаціонару для одиноких людей, що пише свою історію ось уже майже 20 років – із 2007-го. Воно належить до Центру надання соціальних послуг Торчинської селищної ради Луцького району, який функціонує в новому форматі з 2020-го року. Під його керівництвом діють три відділення: стаціонарного догляду, відділення допомоги вдома та нещодавно відкрите відділення підтриманого проживання. Ось уже шостий рік очолює Центр Ірина Франчук, яка до цього багато років була завідувачкою стаціонарного відділення.

Свого часу, працюючи у Луцькій районній газеті «Слава праці», мала можливість неодноразово там побувати, знайомитися з його персоналом та мешканцями, слухати їхні розповіді про пережите, радіти разом із ними та співчувати... Світлої пам'яті тодішній директор територіального центру, Почесний громадянин Луцького району Юрій Сургент якось сказав, що білостоцький стаціонар – неабияке надбання Луцького району.

Цікаво, що приміщення в Білостоці будували як дитячий садок. Знаходиться воно у досить застиглому куточку, на видноті, з віконниць якого можна бачити білостоцькі простори. А ще цей будинок облюбували ластівки і тому під дахом – безліч ластівчиних гнізд (якось їх нарахувала більше 50). А ластівки завжди відчують добро і тепло, тому літньої пори тут чується багатоголосся цих мирних птахів.

Але було прийняте рішення, щоб тут поселили одиноких, малозабезпечених, неповносправних, ветеранів та людей поважного віку, які на схилі літ залишилися сам на сам із собою – з букетом хвороб, із втраченими рідними, а то й стали обузою для своїх живих дітей. Й донині персонал відділення, місцеві жителі згадують, що на урочисте відкриття приїжджав чи то прилітав президент України Віктор Ющенко.

Можливо у когось і тьохне серце, почувши про такий заклад, але хочу зазначити, що його підопічні максимально оточені увагою і теплом персоналу, які стараються кожного обігріти своєю добротою.

На сьогодні у стаціонарному відділенні проживає 35 мешканців – повне заповнення закладу. Серед них 11 внутрішньо переміщених осіб. Ірина Франчук розповідає:

– Ми, як Центр надання соціальних послуг, взяли участь у експериментальному проєкті, відпо-

Дім, який облюбували ластівки...

Харківські дівчата у Торчині почувають себе у безпеці.

відповідно до постанови 888 «Гроші ходять за людиною». Це стосується саме внутрішньо переміщених осіб, які бажають отримувати послуги чи то стаціонарного догляду, чи підтриманого проживання. Проєкт запущений у співпраці з Фондом соціального захисту осіб з інвалідністю. Вартість проживання та послуг, які надаються, оплачує Міністерство соціальної політики, перераховуючи цим людям кошти на картки, а вони розраховуються через термінал через місяць після надання послуг.

У кімнатах тут проживають по двоє людей. Так має бути, згідно з умовами постанови. Працює 13 чоловік персоналу: медсестра, санітарки, палатні прибиральниці, кухарі... Заклад забезпечений необхідною технікою.

Центр надання соціальних послуг охоплює не тільки одиноких, за якими в домашніх умовах не було кому доглядати, мешканців сіл Торчинської громади, але й одиноких жителів інших громад. Вартість проживання за цих людей оплачує та громада, звідки вони поступили.

...ЛЮДСЬКИМИ ДОЛЯМИ, ЯКІ КРАЮТЬ СЕРЦЯ ДО СЛІЗ

Ви б тільки знали, як старенькі чекають спілкування! Хотілося

зайти у кожную кімнату, побачити, почути, послухати. Але не було такої можливості через стан здоров'я стареньких, попри все вдалося поспілкуватися з деякими з них. Своєю і майже рідною почувається тут фахівець із соціальної роботи Світлана Луцюк, справжня волинська мисткиня-художниця, людина щирої душі і надзвичайно милосердна. Її тут люблять і чекають. А ще кожную світлицю, де проживають старенькі, прикрашають картини – неповторні квіткові композиції, намальовані пані Світланою. Отож, разом із нею, слухаємо життєві історії з уст мешканців закладу.

Пархомчук Віра Миколаївна, 77 років, проживала у селі Гордок:

«Так сталося, що дочка вела неправильний спосіб життя, не працювала, забирала пенсію, її позбавили материнських прав. Погані умови проживання, та й здоров'я підводило».

Жінка дуже сумує за внуками, яких усиновили. Вдячна прийомній родині, яка відвідує її і привозить внуків, щоб вони могли побачити рідну бабусю. Дочка не була ні разу.

Панасюк Надія Федорівна, 76 років, із села Холоневичі колишнього Ківерцівського району:

«32 роки пропрацювала ветеринарним фельдшером. Народила трьох синів. Мені тут добре, але серце рветься до рідних, до стежинок мого життя». Світлана Мефодіївна додає, що сини чи не щонеділі приїжджають, відвідують матір, розповідають сільські новини, а то й везуть провідати рідну оселю.

Вартість проживання за цих людей оплачує та громада, звідки вони поступили.

Олексюк Леонід Єрофейович, 89 років, жив у селі Веселе.

Важко чоловіку говорити, тому з його дозволу гірку життєву історію розповідає Світлана Луцюк:

«Мав двох синів, одружився пізно. Аналізуючи своє життя, каже, що шлюб був невдалим. Не було кохання, з того і всі проблеми. Вседозволеність дружини у вихованні синів ні до чого хорошого не привела. А він хотів їх виховати козаками. Вважає, що непорозуміння в сім'ї призвели до того, що один син у віці 25 років покінчив життя самогубством, другий син позбавив матір життя, а сам знаходиться у психоневрологічному диспансері, нічого не пам'ятаючи про скоєне».

Зінченко Марія Іванівна та Слесарева Галина Андріївна – родом із Сумщини з прифронтової зони, гарно розмовляють українською мовою. У відділенні проживають з червня 2025 року.

Сумний спогад не покидає їх. Розповідають про вщент знищені їхні оселі, про те, як зазнали страждань під час обстрілів.

«Тільки збиралася прилягти, як тут гуркіт і пряме попадання в хату. Повністю розбили все і мене привалило. Якось ви-

бралася з-під завалів, покалічилися склом. Думала переcheкаємо, але постійні обстріли змусили покинути рідні місця», – згадує Марія Іванівна.

«А як вам тут живеться?» – запитую.

«Добре, але по-правді скажу: як би не було найкраще, а вдома краще. Скучаємо. Дякуємо волинським хлопцям, які нас захищали, допомогли виїхати з того пекла», – додає Галина Андріївна. Жінки впевнені, що повернуться додому.

А я ще неймовірно дякую Марії Іванівні за українську пісню, яку вона заспівала, тішачи своїм голосом мешканців відділення.

Познайомилася ще з однією родиною з міста Дружківка Донецької області – Симоненко Раїса Іванівна з донькою Вітою. Проживають у стаціонарі три місяці, умовами задоволені, а ще показали власноруч вишиту надзвичайно оригінальну картину, просто шедевр під назвою «Весна».

...ЯК ХАРКІВ'ЯНКИ ПОЧАЛИ НА ВОЛИНІ КАЗАТИ: «ГАРНОГО ДНЯ!»

Як розповіла директор Центру Ірина Франчук, створити таке відділення була ініціатива Міністерства соціальної політики із залученням благодійного фонду «Рокада», який має представництва в областях України. Вони шукали можливості, щоб знайти будинки, відремонтувати їх і заселити внутрішньо переміщених осіб з інвалідністю та осіб похилого віку. У проєкті взяла участь Торчинська селищна рада.

«І як результат на території Торчинської громади відремонтували будинки у Торчині, Воютині, Смолигові та Сарнівці. На цей час заселений будинок у Торчині, де проживає семеро дівчат з інвалідністю віком 28 – 30 років. До того вони знаходилися в інтернатній установі на Харківщині під наглядом соціальних працівників. Ще дві сім'ї віком 60+, які можуть самостійно себе обслуговувати, проживають у селі Воютин.

Зараз із дівчатами працюють наш фахівець з соціальної роботи Світлана Луцюк, спеціалісти центру життєстійкості, організованого Волинським обласним благодійним фондом «Карітас-Волинь». Їх всього потрібно навчати, навіть елементарного. Роботи дуже багато і ми бачимо, що вони потребують постійного стороннього догляду», – розповідає Ірина Леонідівна.

Разом завітали до будинку у Торчині, де поселили цих дівчат, як з добром у серці їх тут називають. Зустріч була надзвичайно зворушеною. Мешканки дружно відповідали на запитання, розповідали про візит перукаря, показували створені ними картини, звичайно під керівництвом майстрині Світлани Луцюк. А ще охоче фотографувалися, дякували та бажали гарного дня. Цього їх тут навчили за два місяці перебування у закладі. ■

Харків'янка Таня та Раїса Симоненко з донькою Вітою з Дружківки створюють справжні шедеври.

Надії Панасюк затишно з Світланою Луцюк.

Сумчанки Марія Зінченко та Галина Слесарева будуть читати «Волинь».

Знай наших!

На Паралімпіаді в Італії піднімався прапор і на честь представників Волині

В індивідуальній гонці з парабіатлону серед чоловіків з порушеннями зору Дмитро Суярко разом із гайдом Олександром Ніконовичем вибороли бронзові нагороди. Майстер спорту міжнародного класу з біатлону і лижних перегонів Дмитро Суярко, як вимушений переселенець з Чернігівщини, у 2023 році своїм другим домом обрав Ковель

Петро ПАС

— Я до того, як відстрілявся на останньому рубежі, попросив, щоб не казали, де я і що я, де перебуваю за результатами, — **зізнався в коментарі «Суспільному Спорт» Дмитро Суярко.** — І тільки після останнього рубежа мені гайд каже: хочеш, я скажу тобі, які у нас розклади? Ми четверті були, дві секунди до третього місяця. І давай працювати! Так все й вийшло. Я дуже щасливий.

На церемонії нагородження представник Волині не міг стримати сліз...

Загалом на Паралімпіади-2026 Україна здобула 19 медалей, з яких — три «золота» та по вісім срібних і бронзових нагород.

Усі золоті медалі українці виграли у парабіатлоні, до того ж — лише у спринті. Паралімпійськими чемпіонами стали Тарас Радь у класі сидячи, Олександр Казік у класі з порушеннями зору та Олександра Кононова у класі стоячи.

Найуспішнішою спортсменкою української збірної в Мілані та Кортіні-д'Ампеццо стала Олександра Кононова, завоювавши аж 5 медалей — одну золоту, одну срібну

ЯКИЙ РАХУНОК?

Футбол. Українська Прем'єр-Ліга. Результати матчів 20-го туру: «Полтава» — «Карпати» — 0:4, «Динамо» — «Оболонь» — 2:1, «ЛНЗ» — «Олександрія» — 2:0, «Кудрівка» — «Верес» — 0:0, «Полісся» — «Кривбас» — 2:0, «Епіцентр» — «Рух Львів» — 2:0, «Колос» — «Зоря» — 1:1, «Шахтар» — «Металіст 1925» — 1:0.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ-2025/2026 ПІСЛЯ 20 ТУРІВ:

№	Команда	І	В	Н	П	З:П	О
1.	«Шахтар» (Донецьк)	20	14	5	1	48:12	47
2.	«ЛНЗ» (Черкаси)	20	14	2	4	28:11	44
3.	«Полісся» (Житомир)	20	12	3	5	34:14	39
4.	«Динамо» (Київ)	20	11	5	4	44:23	38
5.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	20	8	7	5	31:27	31
6.	«Металіст» (Харків)	19	8	7	4	22:13	31
7.	«Колос» (Ковалівка)	20	7	8	5	19:20	29
8.	«Зоря» (Луганськ)	20	7	7	6	27:24	28
9.	«Оболонь» (Київ)	20	6	6	8	17:29	24
10.	«Карпати» (Львів)	20	5	8	7	25:26	23
11.	«Верес» (Рівне)	19	5	7	7	16:23	22
12.	«Кудрівка» (Кудрівка)	20	5	6	9	24:33	21
13.	«Епіцентр» (Кам'янець-Под.)	20	6	2	12	24:33	20
14.	«Рух Львів» (Львів)	20	6	1	13	15:30	19
15.	«Олександрія» (Олександрія)	20	2	5	13	14:35	11
16.	«Полтава» (Полтава)	20	2	3	15	16:51	9

У гонці бомбардирів із 8 забитими голами лідирують Микола Гайдучик із «Полісся», Пилип Будківський із «Зорі», Бабукар Фаал із «Карпат» і Матвій Пономаренко з «Динамо».

Єврокубки. Ліга конференцій. 1/8 фіналу. Перший матч. «Лех» (Познань, Польща) — «Шахтар» (Донецьк, Україна) — 1:3 (0:1 — Марлон Гомес, 36 хв.; 0:2 — Невертон, 48; 1:2 — Ішак, 70 хв.; 1:3 — Ізакі, 85 хв.). **Стадіон:** «Познань» (Познань, Польща). **Матч-відповідь** — 19 березня о 22:00 в Кракові.

Дмитро Суярко (праворуч) і Олександр Ніконович святкують свій бронзовий успіх в Італії!

і три бронзові! При цьому українка виборола нагороди в усіх стартах!

До 2026 року Олександр вже мала 4 золоті медалі попередніх Паралімпіад (у Ванкувері-2010 та Сочі-2014). Тобто вона — вже 5-тиразова паралімпійська чемпіонка!

ХТО З УКРАЇНЦІВ ЗДОБУВАВ МЕДАЛІ НА ПАРАЛІМПІАДИ-2026:

Тарас Радь: «золото» (спринт), «срібло» (спринт-переслідування), «срібло» (змішана естафета), «бронза» (індивідуальна гонка).

Олександра Кононова: «золото» (спринт), «срібло» (змішана естафета), «бронза» (індивідуальна гонка), «бронза» (спринт-переслідування), «бронза» (лижні перегони 20 км).

Олександр Казік: «золото» (спринт), «срібло» (спринт-переслідування), «срібло» (лижні перегони 20 км).

Григорій Вовчинський: «срібло» (біатлон, спринт-переслідування).

Ірина Буй: «срібло» (біатлон, спринт-переслідування).

Ярослав Решетинський: «срібло» (біатлон, спринт).

Максим Мурашковський: «срібло» (біатлон, індивідуальна гонка).

Павло Баль: «срібло» (змішана естафета).

Людмила Ляшенко: «срібло» (змішана естафета), «бронза» (біатлон, спринт).

Анатолій Ковалевський: «бронза» (спринт, спринт-переслідування).

На церемонії нагородження представник Волині Дмитро Суярко не міг стримати сліз...

Дмитро Суярко: «бронза» (біатлон, індивідуальна гонка).

У медальному заліку Україна посіла сьоме місце.

Переможцем медально-го заліку Паралімпіади-2026 став Китай, що виборов 44 нагороди, з яких — 15 золотих.

Найближчого переслідувача — США — Китай обійшов на два «золота». Третє місце — в країні-терористки росії,

яка була представлена лише 6-ма спортсменами, але виборола 12 медалей, 8 з яких — золоті.

Сьоме місце України в медальному заліку — найгірший результат для збірної за останні 24 роки.

У Солт-Лейк-Сіті-2002 «синьо-жовті» завершили Паралімпіаду на 18-му місці з доробком у 12 нагород — без жодного «золота».

РЕЗУЛЬТАТИ УКРАЇНИ НА ЗИМОВИХ ПАРАЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ:

Нагано-1998: 3 «золото» + 2 «срібло» + 4 «бронза» — **14-те місце.**

Солт-Лейк-Сіті-2002: 0 + 6 + 6 — **18-те місце.**

Турин-2006: 7 + 9 + 9 — **3-тє місце.**

Ванкувер-2010: 5 + 8 + 6 — **5-тє місце.**

Сочі-2014: 5 + 9 + 11 — **4-тє місце.**

Пхьончхан-2018: 7 + 7 + 8 — **5-тє місце.**

Пекін-2022: 11 + 10 + 8 — **2-гє місце.**

Мілан-Кортіна-2026: 3 + 8 + 8 — **7-ме місце.**

До речі, насправді українських медалей в Італії було значно більше. 36-річна Оксана Мастерс, яка захищає кольори США, на Паралімпіади-2026 принесла для «янки» аж 5 медалей: 4 золоті і одну бронзову. Тепер у її доробку — 24 паралімпійські нагороди, з них: 13 — золоті (9 — на зимових Іграх, 4 — на літніх). Мастерс виграла медалі у чотирьох різних видах спорту: академічному веслуванні, паравелоспорті (літні Ігри), лижних перегонах та біатлоні (зимові Ігри).

Оксана народилася у Хмельницькому з вадами розвитку, спричиненими наслідками Чорнобильської катастрофи. Перші роки вона провела в українських дитячих будинках, де зазнавала жорстокого поводження. У 7-річному віці її вдовчила американка Гей Мастерс, після чого Оксана переїхала до США. Через стан здоров'я їй ампутували обидві ноги...

ТОП-10 КРАЇН ПАРАЛІМПІАДИ-2026

МІСЦЕ	КРАЇНА				РАЗОМ
1	Китай	15	13	16	44
2	США	13	5	6	24
3	Росія	8	1	3	12
4	Італія	7	7	2	16
5	Австрія	7	2	4	13
6	Франція	4	4	4	12
7	Україна	3	8	8	19
8	Канада	3	4	8	15
9	Нідерланди	3	3	1	7
10	Швеція	3	0	4	7

Інфографіка: volyn.com.ua / slaygrt.com

УКРАЇНА – 7 МІСЦЕ

19 МЕДАЛЕЙ

За якістю медалей Україна — 7-ма, за кількістю — 3-я. Всього нагороди здобули представники 27 країн.

Увага, конкурс!

А ви грали у газетне «Що? Де? Коли?»

Якщо відгадаєте, що ми сьогодні заховали, — отримаєте приз!

Грицько ГАРБУЗ

Принцип нашої інтелектуальної вікторини справді нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?». Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився на грізний гранатобуз).

Умова — найпростіша: хто перший надішле правильну відповідь, той і стане переможцем та отримає спецприз.

А зразком для вас стане спецзавдання №6 у 2026-му році і відповідь на нього. Переконаєтеся, що нічого складного ми не ховаємо.

«ЗИМОВИЙ СПЕЦГРАНАТОБУЗ»-6-2026

Друзі, сьогодні ми заховали річ, яка бодай раз у житті була поруч із кожним. А якщо й знайдуться винятки — то їх зовсім небагато.

Спробуйте вийти на відповідь через асоціації: «мамині слова», «Китай», «Помаранчева революція», «любить обійми, хоча рук не має», «зім'я», «захист пілотів», «бачив більше осеней, ніж календар, і пережив стільки зим, що міг би писати мемуари», «іноді майорить, як прапор», «убивця суперзірки своєї епохи», «ніби турботлива бабуся»...

Що ми сьогодні заховали у гранатобузі?

Прочитали? А тепер оголошуємо правильну відповідь — це... **«шарф»**. Згадали мамині і бабусині зауваження-прохання? Або як загинула Айседора Дункан — видатна американська танцівниця-новатор? Її трагічна смерть наступила 14 вересня 1927 року в Ніцці (Франція) у віці 50 років. Причиною смерті став нещасний випадок: довгий шовковий шарф, який був на її шиї, заплутався у спицях колеса автомобіля, на якому вона вирушала на прогулянку, що призвело до перелому шиї та миттєвої смерті. Сідаючи в авто, вона вигукнула: «Прощавайте, друзі мої, я їду до слави!» (французькою: «Adieu, mes amis! Je vais à la gloire!»)...

А першою надіслала правильну відповідь на спецзавдання №6 — слово **«шарф»** — наш супер-пуер професіонал із села Гуляйполе Звенигородського району Черкаської області **Тетяна Репетило**, яка й отримає черговий приз від Грицька Гарбуза.

Віват переможниці! А нам час оголошувати нове завдання.

«СПЕЦГРАНАТОБУЗ»-11-2026

Друзі, сьогодні ми від вас заховали слово, яке ви чуєте щодня. Навіть самі проголошуете і по-доброму, і по-злому. Більше зі знаком «мінус».)

А вийти на нього вам допоможуть наказові лексеми, дві з яких і є основою цього найменування: «Думати!», «Сидіти!», «Дотримуватись!», «Нагороджувати!», «Поклоняйтесь!», «Атакувати!», «Вперед!»...

Що за популярне слово ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 27 березня 2026 року (включно) тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: **066 133 86 88**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: **«Міндічгейт»** (Валерій Залужний, Житомирщина)).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог! ■

Пряма мова

Віталій КВАРЦЯНИЙ, голова асоціації футболу Волині, про перемогу «Шахтаря» над польським «Лехом»:

«Шахтар» переграв «Лех» за рахунок індивідуальної майстерності бразильських футболістів, яка вища, ніж у гравців з Гондурасу і Швеції, які були в полях не першої свіжості. Бразильці «Шахтаря» відчують м'яч спинним мозком, хребтом тягнуться до нього! Але розслаблятися перед матчем-відповіддю точно не треба, бо буває, що команди просто не потрапляють у гру. «Якщо «Лех» заб'є чотири голи, то «Шахтар» заб'є їм сім!

■ Перехрестя долі

«Я прийшов за вашою усмішкою»

Поштове відділення у містечку було маленьке. Два віконця, старий дерев'яний стіл, запах газетної фарби і клею для марок. Узимку тут пахло мокрими пальтами, а влітку – нагрітим папером

Василина ПИСАНКА

Рита Володимирівна працювала тут майже сорок років. Вона пам'ятала часи, коли люди писали листи щотижня. Пам'ятала сині конверти з армії, листівки з квітами на 8 Березня, телеграми, які приносили і радість, і сльози.

Вона бачила, як виростили діти тих, кому колись видавала пенсію.

Іноді їй здавалося, що вона знає життя всього містечка краще за будь-кого.

Тільки своє життя... якось тихо пройшло повз.

Колись вона теж чекала листів.

Колись хтось писав їй: «Сумую за тобою».

А потім – перестав.

І Рита Володимирівна навчилася жити без очікувань. Робота, дім, телевізор увечері. Інколи – квіти на підвіконні.

До пенсії залишалось всього кілька місяців.

Того вечора вона вже складала газети у стоси.

За вікном сутеніло. Ліхтарі запалилися жовтими колами у вечірньому повітрі. Хотілося швидше до-

«Та я просто перевіряю, чи на місці найкраща усмішка на пошті».

дому – поставити чайник і сісти біля вікна.

Раптом рипнули двері. У відділення зайшов чоловік.

Високий, трохи поси- вілий, з лагідними очима і дивною, майже дитячою усмішкою.

Рита Володимирівна навіть не підняла голови.

– Ми вже закриваємо- ся! – сказала вона суворо.

– Завтра приходьте.

Чоловік не поспішав виходити.

– Мені недовго...

– Ні, – відрізала вона. – Усі «недовго» приходять за хвилину до закриття.

Він підійшов ближче до віконця.

І тоді вона підняла очі. Їхні погляди зустрілися.

– То що вам потрібно? – трохи м'якше спитала вона.

Чоловік усміхнувся – ніяково, але щиро.

– Якщо чесно... нічого.

– Як це?

Він на мить замовк, ніби наважувався сказати щось важливе.

А потім тихо сказав:

– Я прийшов до вас на відділення тільки для того, щоб побачити вашу усмішку... А тут мене так сварять.

Рита Володимирівна розгубилася.

За сорок років робо- ти їй дякували, сварили, просили допомоги, навіть жартували.

Але такого не казав ніхто.

– Ви... жартуєте?

– Ні.

Він трохи знизав пле- чима.

Вони проговорили того вечора майже годину.

Про листи.

Про життя.

Про те, як швидко ми- нають роки.

Його звали Павло.

Він недавно переїхав у містечко до сестри. Піс- ля довгих років роботи на будівництві за кордоном вирішив повернутися до- дому.

– Знаєте, – сказав він тоді, – інколи найбільше бракує не грошей.

– А чого?

– Теплового слова.

Наступного дня він прийшов знову.

– Мені... марок, будь ласка.

– Скільки?

– Одну.

– Одну?

ве відділення було повне людей.

Їй дарували квіти. Дя- кували за роки роботи. Обіймали.

А Павло стояв трохи збоку з букетом ромашок.

Коли люди розійшлися, він підійшов ближче.

– Рито Володимирів- но...

– Так.

– Тепер ви вже не пра- цюєте?

– Так.

– То, може... погодитесь випити зі мною кави?

Вона подивилася на нього.

На цього трохи дива- куватого чоловіка, який одного вечора зайшов на пошту і перевернув її тихе життя.

– Знаєте, Павле... – ска- зала вона.

– Що?

– А я ж тоді подумала, що ви дивак.

– А тепер?

Вона усміхнулася.

– Тепер думаю... що ін- коли Бог посилав людині кохання саме тоді, коли вона вже перестала його чекати.

Вони вийшли разом у вечір.

Ліхтарі світили теплим світлом.

І Рита Володимирівна раптом відчула, що попе- реду – не тиша пенсії.

Попереду – життя.

І почалося воно з одні- єї простої фрази:

– Я прийшов до вас на відділення тільки для того, щоб побачити вашу усмішку.

P.S. Сподобалась істо- рія? Тоді передплатуйте «Волинь» – і матимете щотижня кілька вражаю- чих історій до сліз. Наш

індекс: 30000. ■

■ Пальчики оближеш!

Соковиті котлети з хека

Простий інгредієнт, який робить їх м'якими та ароматними

Олег НОРОВ

Котлети з хека – один із найпро- стіших і водно- час найвдалиших варіантів для швидкої вечері. Вони – бюджетні, готуються за ліче- ні хвилини й під- ходять і дорослим, і дітям.

А щоб страва вийшла по справжньому ніжною, у фарш варто додати манку або розмочену булочку – саме ці ін- гредієнти роблять текстуру пухкою та соковитою, зазначає blik.ua.

КОТЛЕТИ З ХЕКА НА СКОВОРОДІ

У класичному рецепті використовують філе хека, яйце, цибулю та дві ложки манки.

Крупа набухає в охолоджену фарш і утримує вологу, завдяки чому котлети виходять м'якими всередині та хрусткими зовні.

Крупа набухає в охолоджену фарш і утримує вологу, завдяки чому котлети виходять м'якими всередині та хрусткими зовні.

Фото: pixabay.com

Хек належить до нежирних сортів риби (вміст жиру менше 2%), що робить його ідеальним для здорового харчування та дієт.

Після півгодини в холодильни- ку фарш легко формується, а котлети швидко обсмажуються до золотистої скоринки.

КОТЛЕТИ З ХЕКА В ДУХОВЦІ

Для більш соковитого варіанту, бло- гер в Instagram zhannakon75 радить у фарш додати розмочену в молоці білу булочку, обсмажену цибулю, часник, яйце та спеції.

Майонез у невеликій кількості ро- бить текстуру ще ніжнішою. Сформо- вані котлети змащують зверху тонким шаром майонезу й запікають близько 45 хвилин при 150°C.

Обидва варіанти виходять аромат- ними, м'якими та універсальними – їх можна подавати з картоплею, рисом, салатами чи овочами. ■

■ Корисні поради

Фото: pixabay.com

Через 90 хвилин після пробудження кава буде кориснішою!

Чому не варто пити каву одразу після сну?

Щоб отримати максимальний ефект від кофеїну та уникнути зневоднення, потрібно почекати близько півтори години після того, як ви прокинулися

Уляна ВІНОГРАДОВА

Кава – це не лише смачний напій, а й справжній ритуал для багатьох людей, який допомагає прокинутися та зарядитись енергією на увесь день. Але, за слова- ми лікаря, який спеціалізу- ється на сні, Майкла Бреу- са, пити каву відразу після пробудження – не найкра- ща ідея.

Спеціаліст зазначив, що організм під час сну при- родним чином зневодню-

ється. Протягом ночі лю- дина втрачає до літра води через дихання, і, якщо ви відразу після пробудження вип'єте каву, це може лише посилити зневоднення, адже кава має сечогінний ефект. Лікар також зазна- чив, що це може спричи- нити додаткові походи в туалет, що тільки погіршує ситуацію.

Крім того, вранці наш організм ще не прокинувся повністю, і потребує при- родних гормонів для про- будження – таких як адре-

Протягом ночі людина втрачає до літра води через дихання, і, якщо ви відразу після пробудження вип'єте каву, це може лише посилити зневоднення, адже кава має сечогінний ефект.

налін і кортизол. Кофеїн, який ми споживаємо зран- ку, не дає того ж ефекту, що й ці гормони, якщо прийня- ти його одразу після сну. Тому, щоб каваова енергія тривала довше й не викли-кала післяобіднього спаду сил, краще почекати хоча б 90 хвилин після пробудження.

Бреус також рекомен-дує в цей час пити воду, щоб відновити втрачену вологу і підготувати ор-ганізм до кави. Оскільки ранкове споживання води є критично важливим для вашого здоров'я та гарно-го самопочуття, лікар під-креслює, що цього етапу не варто ігнорувати.

Якщо дотримаетесь цих порад, ефект від кави може бути значно біль-шим, адже отримаєте біль-ше енергії. ■

■ Невигадана історія

Славця і Славко: вижили, щоб зустріти свою весну

Весна того року прийшла тихо. Наче боялася зайвим шумом потривожити країну, яка вже четвертий рік жила війною...

Зореслав СТОЖАР

У реабілітаційному центрі пахло ліками, кавою і трохи – надією. Так завжди буває в місцях, де люди заново вчаться жити.

Ярослава сиділа біля великого вікна. Вона любила це місце, бо звідси було видно дерева. Поки що ще голі, але на їхніх гілках уже набрякали бруньки.

Візок тихенько скрипнув, коли вона трохи подалася вперед.

– Славцю, ти знову тут? – усміхнулася медсестра. – Сторожиш весну?

– А хтось же має її зустріти, – відповіла Ярослава.

Її тут називали Славця. Так лагідно. Так по-домашньому.

Насправді вона була бойовою медикою.

Ще рік тому бігала під обстрілами, витягувала поранених із окопів, перев’язувала, тягнула, просила:

– Тримайся, брате... ще трохи... А потім був той мінометний удар.

Коли вона прийшла до тьми в шпиталі, лікар довго мовчав.

Потім сказав тихо:

– Ми зробили все, що могли. Вона зрозуміла одразу.

Ноги більше не слухалися.

Спочатку вона не плакала. Просто дивилася в стелю.

Плакали інші. Мама. Подруга.

Навіть суворий хірург одного разу тихо вийшов із палати.

...Минуло кілька місяців. Одно-

го дня до центру привезли нового пацієнта.

Високий. Широкоплечий. І трохи розгублений, як бувають розгубленими люди, які не звикли лежати без діла.

– Святослав, – представився він.

– Ярослава.

Він на секунду завмер.

– Значить... Славця?

Вона здивовано підняла брову.

– Звідки знаєш?

– Медсестра сказала, – усміхнувся він. – Тут усіх по-справжньому називають.

Він приходив до того самого вікна. Спочатку просто мовчки си-

– А я думаю, – сказав тихо, – що дуже добре, що ти вижила.

дів поруч. Потім приносив каву.

Потім почав жартувати.

– Слухай, Славцю...

– Мм?

– Як думаєш, коли я знову зможу бігати?

– Коли перестанеш так ліниво робити вправи.

– Та я герой!

– Герой? – вона засміялася. – Тоді відіжмися десять разів.

– Ой...

– От бачиш.

Він почав кликати її Славця.

– Ти не злишся на життя?

Вона довго дивилася на мокрі дерева.

– Раніше – злилася.

– А тепер?

– А тепер думаю... що могла б і не вижити.

Він нічого не відповів.

Просто поклав руку на її долоню.

Дуже обережно. Наче боявся сполохати.

– А я думаю, – сказав тихо, – що дуже добре, що ти вижила.

Вона повернула голову.

– Чому?

Святослав трохи зніяковів.

– Бо інакше... я б тебе не зустрів.

Ярослава довго мовчала.

А потім усміхнулася так, як усміхаються люди, що пережили бурю.

– Знаєш, Святку...

– Що?

– Мені здається, весна таки прийшла.

За вікном саме в цей момент вітер хитнув гілки.

І одна маленька брунька розкрилася.

Ніби підтверджуючи: навіть після війни у житті може початися нове кохання. ■

■ Судоку

8	1			5			7
			3	8		4	
4			1			6	
5							1
	7		5		9		
				2		8	
	3		7	1			6
				9			
							9

Заповніть порожні клітинки так, щоб в кожному рядку, стовпчику і квадраті 3х3 були цифри від 1 до 9 по одному разу.

Відповіді на судоку за 11 березня.

4	7	1	6	5	8	3	2	9
2	5	6	9	3	4	1	7	8
3	8	9	1	7	2	5	6	4
9	6	7	3	8	1	4	5	2
1	2	4	7	6	5	8	9	3
5	3	8	4	2	9	7	1	6
8	1	2	5	9	3	6	4	7
6	9	5	8	4	7	2	3	1
7	4	3	2	1	6	9	8	5

Перший у світі сучасний кросворд створив журналіст Артур Вінн 21 грудня 1913 року в газеті «New York World». Головоломка мала форму ромба, називалася «Word-cross» (ворд-крос) і містила 32 слова, ставши основою для сучасних кросвордів з нумерацією та чорними клітинками. Він першим використав перетин слів, нумерацію та чорні клітинки для розділення слів.

■ Що віщують зорі?

ГОРОСКОП НА 23 – 29 БЕРЕЗНЯ

ОВЕН (21.03 – 20.04)

Тиждень може принести несподівані робочі пропозиції або нові завдання. Важливо не поспішати з рішеннями й уважно зважувати свої кроки. Гарний час для планування майбутніх справ і фінансових кроків. У стосунках варто більше слухати партнера, ніж доводити свою правоту. **Сприятливий день** – середа, **несприятливий** – субота.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

Ваша наполегливість допоможе просунутися вперед у важливій справі. Можливі новини, пов'язані з роботою або фінансами. Намагайтеся не перевантажувати себе зайвими турботами. У любовній сфері важливо проявити більше терпіння та уваги. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – вівторок.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

Тиждень принесе багато спілкування і нових ідей. Деякі пропозиції можуть виявитися дуже перспективними, якщо не відкладати їх у довгий ящик. Уникайте поспішних обіцянок. У стосунках можливі приємні сюрпризи або теплі зустрічі. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – понеділок.

РАК (22.06 – 22.07)

Доведеться приділити більше уваги домашнім справам і близьким людям. Невеликі турботи можуть потребувати вашої підтримки. Намагайтеся зберігати спокій і не реагувати надто емоційно. У стосунках важливіми стануть щирість і турбота. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – середа.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

Ваші ідеї можуть знайти підтримку серед колег або друзів. Тиждень сприятливий для творчих задумів і нових починань. Водночас не забувайте про відпочинок. У любовній сфері варто уникати різких слів і поспішних висновків. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – п'ятниця.

ДІВА (22.08 – 23.09)

Гарний час для наведення порядку в робочих справах і фінансах. Ваше вміння аналізувати ситуацію допоможе знайти правильне рішення. Намагайтеся більше дбати про здоров'я та режим відпочинку. У стосунках важливо говорити відкрито.

Сприятливий день – середа, **несприятливий** – неділя.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

Тиждень може подарувати цікаві знайомства або нові ідеї. Головне – не сумніватися у власних силах. Спілкування з друзями чи колегами принесє натхнення. У любовній сфері можливі романтичні моменти. **Сприятливий день** – субота, **несприятливий** – четвер.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

Не варто поспішати ділитися своїми планами з усіма підряд. Деякі ідеї потребують часу, щоб зматігніти. Зосередженість допоможе досягти бажаного результату. У стосунках краще уникати зайвих ревностей. **Сприятливий день** – понеділок, **несприятливий** – п'ятниця.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

Тиждень сприятливий для навчання, нових знань і подорожей. Можливі цікаві пропозиції або несподівані можливості. Не бійтеся виходити за межі звичного. У любовній сфері важливо бути щирими в своїх почуттях. **Сприятливий день** – четвер, **несприятливий** – вівторок.

КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)

Наполеглива праця поступово почне приносити результати. Можливі новини, пов'язані з кар'єрою або фінансами. Намагайтеся не брати на себе занадто багато обов'язків. У стосунках підтримка близьких стане особливо важливою. **Сприятливий день** – п'ятниця, **несприятливий** – понеділок.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

Тиждень принесе нові ідеї та натхнення. Гарний час для творчості, планування майбутніх проєктів або навчання. Деякі зустрічі можуть виявитися дуже корисними. У любовній сфері можливі приємні несподіванки. **Сприятливий день** – неділя, **несприятливий** – середа.

РИБИ (19.02 – 20.03)

Варто трохи пригальмувати темп і приділити час відпочинку. Інтуїція підкаже правильні рішення в складних питаннях. Тиждень сприятливий для роздумів і планування майбутніх кроків. У стосунках важливими стануть довіра й душевні розмови. **Сприятливий день** – вівторок, **несприятливий** – субота. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «*» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної.

Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер	Інтернет-новин
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики	Передплати і розповсюдження
УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Інформації	Спеціальні кореспонденти
ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна	ІВАНЮК Раїса Іванівна ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281 K6
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друку офсетний.
Обсяг 4 друку. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02496,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. http://a-print.com.ua

Тираж випуску: 8160.
Замовлення № 401.

Завтра зустрінемо разом!

«Тато читав «Волинь» – і я за сімейною традицією читаю»

Михайло Денисюк із села Велика Глуша на Любешівщині каже, що змалку бачив у батьківській хаті нашу газету, з дитинства зацікавився нею, тож не дивно, що й сам став її шанувальником і передплатником

Адресу чоловіка, якому дісталася 1000 гривень від «Волині», визначили переможці редакційної акції – подружжя Івана та Ольги Смалів із міста Каменя-Каширського, назвавши число «179», яким був позначений конверт Михайла Денисюка, в якому він надіслав у редакцію квитанцію про передплату нашої газети на пів року. Забігаючи наперед скажемо, що Михайло Корнилович, котрому нещодавно ми вручили його виграш, сказав, що випише «Волинь» і на друге півріччя, аби й надалі бути в числі учасників передплатної естафети

Катерина ЗУБЧУК

«ЛЮБОВ ДО ВАШОЇ ГАЗЕТИ Й МЕНІ ПЕРЕДАЛАСЯ»

Зараз можна і в інтернеті всі новини переглянути. Але Михайло Денисюк – людина, яка звикла до паперової газети. Тож, за його словами, вже, мабуть, всі рекорди побив по тому, скільки літ передплатує «Волинь».

Цікаво знати, що в світі робиться. Як людина читає, то щось знає. А знає, мислить – значить живе, – ось так філософськи розмірковує чоловік.

Одне слово, Михайло Корнилович належить до людей, яким хочеться жити «не хлібом єдиним». І це, судячи з подальших його, – родинне:

Мій батько народився в 1916 році. Він закінчив чотири класи за Польщі, а на той час для сільського хлопця – це була вже непогана освіта. Коли я народився, йому було сорок чотири роки. Змалку я бачив у хаті вашу газету – перш «Радянську Волинь», потім – «Волинь», «Волинь-нову» і уже тепер знову – «Волинь». Любов до читання й мені передалася...

Якось само собою наша розмова перейшла до того, що зараз всім болить, – у який непростий (та що непростий – трагічний!) час живемо, – війна забирає багато життів, калічить людські долі. І, на жаль, якщо озирнутися, кожному поколінню випадає пройти через це пекло випробувань.

Мого батька, – розповідає Михайло Корнилович, – у 1939 році забрали на Польську війну. Потім був мобілізований на Вітчизняну, коли гітлерівська Німеччина напала на Радянський Союз. Поталанило йому повернутися з фронту живим-здоровим. Пам'ятаю, малим не раз чув і від нього, й від інших старших людей: «Тільки б не було війни, щоб вам, молодим, не довелося воювати!». І хоч у нас, на щастя, не було війни, сталося так, що я – учасник бойових дій, бо був майже рік на війні в Афганістані.

У зв'язку з цим – спогад про 1978 рік:

Мене призвали на строкову службу. Пройшов «учебку»

в Бердичеві, послужив трохи в Чехословаччині, в місті Комарно (тепер це – Словаччина). А звідти мене перекинули в Узбекистан, в місто Термез. У грудні 1979-го Радянський Союз увів свої війська в Афганістан. Я був в числі тих, хто першим потрапив на цю війну в чужій країні і пробув там майже рік. Повернувся додому в 1980-му. Слава Богу, – живий-здоровий. Куля мене минула, але знаю, скільки-то хлопців відправляли рідним у цинкових гробах.

«ЩОБ ОНУКАМ НЕ ДОВЕЛОСЯ ВОЮВАТИ»

І Михайло Денисюк, знаючи, що таке війна, хоч і чужа, звичайно ж, хотів, аби його сина, Сергія, обминуло таке випробування. Не обминуло.

Сергій проходив свого часу строкову службу, – розповідає чоловік. – Тож уже 12 березня 2022-го його призвали. Три з половиною роки він, мінометник, воював! Пройшов не одну гарячу точку на Харківщині, Донеччині. Пощастило вижити. Обійшлося й без поранень.

Мій син захищав Україну, майбутнє своїх дітей – знає, за що воював.

А що через три з половиною роки на передовій Сергій Денисюк одержав звільнення, то це сталося лише після того, як у його сім'ї, котра мешкає в Луцьку, з'явилося поповнення – народився третій син.

У Михайла Денисюка – росте семеро внуків (четверо подарувала й донька, яка живе у Великій Глуші, вчителює у місцевій школі). І найбільше його бажання, щоб на їхню долю випало життя в мирній країні. Щоб оця своєрідна династія військовослужбовців (хоч чоловіки в їхній родині не обирали по життю цю професію, але, виконуючи свій громадянський обов'язок, брали до рук зброю) не мала продовження.

І ще до війни в Афганістані по-

вертається Михайло Корнилович:

За що воювали такі, як я, в Афганістані, що захищали в чужій країні? Ці питання, по суті, так і залишилися без відповіді. Знаю, що верталися «афганці» додому, зверталися з якимись своїми проблемами до чиновників (багато ж хто мав інвалідність) і, бувало, чули: «Я тебе туди не посилав». Мій син захищав Україну, майбутнє своїх дітей – знає, за що воював. Хочеться, щоб три з половиною роки, прожиті ним там, звідки не всі вертаються живими, були марними. Щоб хлопці, які повертаються й будуть повертатися з російсько-української війни, часто покаліченими, не почували таких слів, не відчували від когось байдужого ставлення.

...За традицією, на наше прохання Михайло Денисюк називає число, яке й визначить ще одного переможця редакційної акції. І це – «6». Чому?

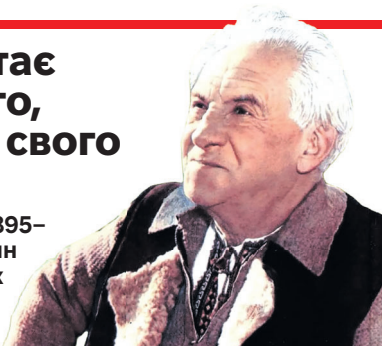
Дуже просто, – каже чоловік. – Це дата мого дня народження – 6 лютого мені виповнилося 66 літ, бо ж народився в 1960-му. Одним словом, шістка – число, яке мене «обсіло». Тож 1000 від «Волині» дісталася Володимирі Миколайовичу Потапчуку із села Щитинь Камінь-Каширського району.

Долучайтесь і Ви до нашої передплатної естафети: для цього треба виписати «Волинь» хоча б на місяць (64 гривні + 20 гривень приєм передплати) і надіслати квитанцію про передплату на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область. На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026». Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом усього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, квартальними – протягом кварталу, місячними – протягом конкретного місяця! Наш передплатний індекс: 30000. ■

Золоті слова

«Хто не пам'ятає свого минулого, той не вартий свого майбутнього»

Максим РИЛЬСЬКИЙ (1895–1964) – поет, один із найяскравіших «неокласиків», перекладач, мовознавець.

2026 БЕРЕЗЕНЬ

Дарія, Дарина, Дмитро, Інокентій, Клавдій, Маріанна, Мар'яна, Макар, Софія.

19 Четвер

19.03. 721 до н. е. згадка про перше описане сонячне затемнення побачене з Вавилону.

● схід – 06:21, захід – 19:19. Молодий місяць. 0-й день.
☀ схід – 06:24, захід – 18:29. Тривалість дня – 12:05. Тривалість ночі – 11:55.

20 П'ятниця

День весняного рівнодення (16:45).
День сну. День щастя.
День астрології.

● схід – 06:34, захід – 20:45. Зростаючий півмісяць. 1-й день.
☀ схід – 06:21, захід – 18:31. Тривалість дня – 12:10. Тривалість ночі – 11:50.

21 Субота

День лісів.
День людини з синдромом Дауна.
День поезії.

● схід – 06:50, захід – 22:14. Зростаючий півмісяць. 2-й день.
☀ схід – 06:19, захід – 18:33. Тривалість дня – 12:14. Тривалість ночі – 11:46.

22 Неділя

Всесвітній день водних ресурсів.
День таксиста.

● схід – 07:11, захід – 23:44. Зростаючий півмісяць. 3-й день.
☀ схід – 06:17, захід – 18:34. Тривалість дня – 12:17. Тривалість ночі – 11:43.

23 Понеділок

Всесвітній день метеоролога.

● схід – 07:38, захід – ---. Зростаючий півмісяць. 4-й день.
☀ схід – 06:15, захід – 18:36. Тривалість дня – 12:21. Тривалість ночі – 11:39.

24 Вівторок

Всеукраїнський день боротьби з туберкульозом.
День фізіотерапевта.

● схід – 08:18, захід – 01:10. Зростаючий півмісяць. 5-й день.
☀ схід – 06:12, захід – 18:38. Тривалість дня – 12:26. Тривалість ночі – 11:34.

25 Серeda

День СБУ.
Благовіщення Пресвятої Богородиці.

● схід – 09:14, захід – 02:25. Перша чверть. 6-й день.
☀ схід – 06:10, захід – 18:39. Тривалість дня – 12:29. Тривалість ночі – 11:31.

Магнітні бурі у березні:

Під час магнітних бур метеозалежні люди можуть відчувати головні болі, підвищену стомлюваність і зміни настрою.

- Слабкі: 23, 28.
- Середні: 18, 20, 24, 27.
- Сильні: 19.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Смерть волинянина продовжила 4 життя

с. 7

Прогноз погоди з 19 по 26 березня

Четвер 19 березня	П'ятниця 20 березня	Субота 21 березня	Неділя 22 березня	Понеділок 23 березня	Вівторок 24 березня	Серeda 25 березня	Четвер 26 березня
мін. +2° макс. +9°	мін. +2° макс. +11°	мін. +4° макс. +12°	мін. +1° макс. +12°	мін. +4° макс. +13°	мін. +4° макс. +14°	мін. +6° макс. +13°	мін. +5° макс. +13°